

avgust 2012

Karibi 2012

Panama

1. avgust 2012, sreda

Shelter Bay

Ob osmih grem preveriti, če še vedno drži, da gremo ven iz vode. Še vedno! No, pa sem se pustil presenetiti. Malo dvignejo z veliko pozornosti. Vodja parade se celo potopi z masko, da namesti trakove - da ne bi slučajno poškodoval katerega koli podvodnega dela. Lepo! Posadka devetih jo opere in spravi na kole. Specializirani so v nulo. Eden se spozna na port side pressure washing, drugi pa na starboard side pressure washing. Ob polčasu si namreč podata instrumentarij in portovca zamenja starbordovec. Ni, kaj. Očitno so panamčani mikro specialisti. Kot oni merilec včeraj, na primer.

In potem sledi strokovni ogled. A-ja-ja-jaaaaah! Najprej panika. Barva je precej sprana, tam kjer je, je pa mehurjasta. Oni mojstri na Grenadi so res vse skupaj močno zašuštrali. Vključno s primerjem. Nekaj zašuštranja je deležen tudi Triplast, ker epoksi primer ni dal na peskan gelcoat. Itak so vsi delali zanič, samo tile tukaj znajo tako, kot se šika. Hmmm. Ampak. Iz začetne teze, da je treba vso barvo spraviti dol in trup poštimati, kot se šika, se kasneje, po zasedanju konzilija bush doctorjev, zadeva spremeni le v sanding and painting. Malo bolj temeljit sanding in malo več plasti barve na kritičnih mestih. Pa naj bi bilo. Ah, majstori...

Ampak se pa zato takoj lotijo dela. Dan je lep in sončen in glede na to, da smo v deževni dobi, ga je smiselno čim bolj izkoristiti. In moram priznati, precej bolj so temeljiti, kot oni na Grenadi. Vsaj skozi moje oči tako zgleda. Bomo videli rezultat čez kako leto... Srčno upam, da ne prej. Pa nazaj k ostalim zadevam. Vesna se spravi na bazen, jaz v kokpit za računalnik. In v taki pozi ostanem do večera. Hic! Vesna samo do večerje. Po večerji je v pozi, precej podobni moji...

marina Shelter Bay

2. avgust 2012, četrtek

Shelter Bay

Včeraj pobrušeno, danes poepoksirano ter posvinčeno in pobakreno. Zaenkrat napredovanje dela dobro kaže. Delati začnejo ob osmih zjutraj. Pozanimam se za barvo za propeler. Ne bomo je dali. 600 dolaresov pa res ne dam za to. Samo spucajo naj ga in bo že nekako preživel borbe z morskimi pošastmi.

Vesna gre v šoping. Tudi ob osmih zjutraj. Vse se tukaj dogaja bolj dopoldan, kot popoldan. In se opoldne tudi živa vrne iz Colona. Colona, najbolj strašnega mesta na svetu. Ve se, od kod ta informacija - mislim informacija o tem, da te kar v kotel vržejo, če greš tja. Bravo jadralski forumi! Tukaj pa smo sploh zaščiteni kot sibirski medvedi v živalskem vrtu. Okoli celega marinskega kompleksa, ki je bivša ameriška vojaška baza, je visoka ograja iz bodeče žice, vse je pod kamerami in samo še elektrika v ograji se manjka, da bi imel vtis, da smo v Južni Afriki. Neprijetno.

Nekaj delam, še več se pretebam z netom, ki dela in ne dela. Celo znanost naredim in v nekem trenutku celo podvomim, da je nekaj narobe z našim routerjem. Pa ni. Le mednarodne povezave so očitno preobremenjene. Kakorkoli, še en dan v deževni dobi, ko na srečo ne dežuje in mi barko lahko rihtajo. In lahko delam tudi sam. Zamenjam olje v štirih strojih. Motorju, sail drivu, outboardu in watermakerju. Sicer to načeloma ni neka velika stvar, vzame pa vse skupaj tudi nekaj ur (prepotenega) dela. V podpalubju je vroče, ko trupa ne hladi morje in ko navpično nad glavo hajca tropsko sonce. Ampak, sedaj bo za nekaj mesecev mir s temi opravili. Kaj drugega se ne dogaja. Večer preživiva na barki, malo planirava kam in kako vnaprej in pljuckava Captana Morgana s kolo.

In kuriva sveče proti komarjem!

črn trup, črna jadra, črna posadka ...sigurno so švercerji

3. avgust 2012, petek

Shelter Bay

Pobarvano. Tako. Oni so končali. Hej, čakaj, čakaj, koliko premazov pa ste dali na špico in vodno linijo. Tres. No-no-kuatro-o-sinko-ju-šud-put-on-for-or-fajv-kouts-quatro-o-sinko. No-sr-solo-tres-no-pant. Ok, očitno bo potreben razgovor s šefom. In je bil. Kratek. In končal se je po predvidevanjih. Kupiti sem moral še eno galono barve. Že prej sem mislil, da bo premalo, pa sem se dal prepričati. Kakorkoli, farbanje se je podražilo za naslednjih 265 dolarjev. Ampak. To še ni konec zgodbe. Antifouling ne morem dati direktno na saildrive, ker je v farbi baker in svinec, noga je pa aluminijasta. In tudi to jim trobim že vse od začetka. Vmes je treba dati epoksi primer. Samo, barve tukaj nimajo. Je v Panama Cityju. Pa se gremo telefončke, ki nič ne ratajo. Cel ljubi dan telefonarimo in se mejlamo. Pa nobenega odziva. Na koncu mi obljubijo farbo za danes zvečer. Bomo videli.

Jaz preživim dan več ali manj na barki in v skakanju od enega do drugega mojstra. Poleg tega pa delam svoje delo in sem konstantno moten pri tem in to me resnično začenja nervirat. Razen tega se spet ne dogaja nič. Vesna je dopoldan preživela v šopingu, popoldan v pralnici perila. Večer preživiva skupaj ob zanimivem filmu. Kruh, naš vsakdanji se imenuje, je brez dialogov in brez igralcev. Dokumentarec o pridelavi hrane. Zanimivo in grozljivo obenem. Ta industrija, se mi zdi, je še hujša kot turistična industrija. Ne, da se mi zdi, vem da je zagotovo še hujša! In potem mi neka bitja nežnejšega spola homo potrošnikosa solijo pamet o zdravi prehrani. He he he...

nekateri kar kampirajo na jadrnici

takole pa Mala na suhem

4. avgust 2012, sobota

Shelter Bay

Včeraj mi, jasno, niso dostavili primerja. Spet debate s šefom parade v marini in na koncu se s sosedom zdilam za par deci barve za 25 dolarjev. Ni veliko, ampak ko človek vse skupaj sešteje, pa nanese. Pa pofarbajo saildrive in pofarbajo še vodno linijo. Do konca v ponedeljek. Naj se suši. Spet hajkam šefa zaradi popravila račjega kljuna. To, kar imam, je dizajn za marino in že pri prvem resnejšem odsidravanju se je vse skupaj resno zvilo. Ojačiti bo potrebno. Pa se mojster, ki vse zna, (jasno, kako drugače) ves čas nekaj izvlači. Manjana, manjana. Amer je. Amer, ki ne zna špansko. Ah, ja. Danes ga primem malo bolj zares in mu razložim, da če mi to zrihta ok, sicer si zrihtam sam. Potem je takoj voljan za debato.

Sobota je, sredi avgusta, mladina se zabava po porokah, jaz imam pa nekajurne telefonske razgovore s Slovenijo. Kaj so to znaki krize? Sicer pa, kriza je bila pred leti, sedaj je verjetno ni več. Tukaj je definitivno ni opaziti. Saj so letos vendar olimpijske igre. To vem, so vsako prestopno leto in to se da lepo izračunati. Sobota je torej in zmanjka elektrike in zmanjka interneta. In oboje spet pride in ... pavza! Greva malo v oštarijo (po kosilu, hic!). Na happy hour. Jaz bom pil pivo, Vesna pa ... osvinčen ali neosvinčen sok, kakor želi. No, najbrž si bo naročila cocktail.

pri tolikem dežju nič čudnega, da rastejo gobe sredi marine; ampak teh ne poznam, zato jih ne jemo

suha marina

5. avgust 2012, nedelja

Shelter Bay

Neverjetno lep dan se je naredil. Morda zato, ker je Ernesto v bližini. Danes se sprehaja najbližje nam v njegovi (in moji) življenjski dobi. In to najbližje pomeni, da jo udriha po sredini Karibskega morja in se je namenil nad Nikaragvo, Honduras in Mehiko. To je pravzaprav prvi tropski ciklon, tako imenovan named storm, ki ga bolj podrobno spremljam. Še kakega bo potrebno, da se malo pripravim na Pacifik. Sem pa dobil občutek, da so prognoze toliko zgodnje in v sedanjem času orkani tako redki, da se jim z nekaj pozornosti da lepo izogibati. Kdo je že rekel, da smo v fazi segrevanja planeta in da bodo samo še orkani pustošili naokoli? Statistično je bilo lansko leto povsem v stoletnem povprečju in tudi letos ne kaže kaj drugače. No, poletje je še mlado, bomo videli...

Tak lep dan sva torej izkoristila za poležavanje ob bazenu, namakanje (hlajenje) v vodi in pljuckanje v pool baru. Večino delovnih obveznosti sem spravil pod streho že včeraj in danes dopoldan, nekaj malega je še ostalo za zvečer. Pa tudi bo še malo počakalo, ker nimam nekaterih informacij, da bi stvari lahko naredil. Manjana. Saj je vendar avgustovska nedelja!

Po bazenu na kosilo. Sinoči sem v marinski oštariji videl, da so sosede naročili in dobili ogromno porcijo pljučne in jo s slastjo jedli - i ja bih to radio, tata! I radim to. Danes za kosilo.

Potem pa na barko, še nekatere malenkosti je potrebno narediti. Vesna gre na sprehod in se s sprehoda kaj kmalu tudi vrne. Z gobami. Gobami, nabranimi v Panami! Gobami, ki bodo danes za večerjo. Mljack! Hja, tkula-to-mamo. Če plujemo, ujamemo frišne ribe, če smo na klocnih, pa nabereмо frišne gobe. Rutinsko...

gobarska sezona se je odprla !

ponosna lastnica marel

pa kakoooo dišijooo

pečene so pa še boljše !

6. avgust 2012, ponedeljek

Shelter Bay

Še en dolgočasen dan v Panami. Vreme je sicer za čuda lepo, ga pa nimava možnosti izkoristiti. Vesna gre dopoldan v šoping hrane in se spotoma pozanima za rentiča, jaz pa delam. In meni delajo. Širokoustni John seveda ni zrihtal inoxa, verjetno ga bom moral sam nabaviti. Jutri greva po rentiča in ni hudiča, da je v Panami ena železnina, kjer imajo tristošestnajstko. Veliko večino dneva pa preživim v kokpitu za računalnikom. kar nekaj sem naredil in to-do lista, ki je bila še nekaj dni nazaj polna, se je skoraj spraznila. Vsaj nekaj.

Zvečer greva na pijačko do sosedov. Tudi oni bodo vandrali po Panami in morda si lahko izmenjamo kako informacijo. In skupaj spijemo kako pivo.

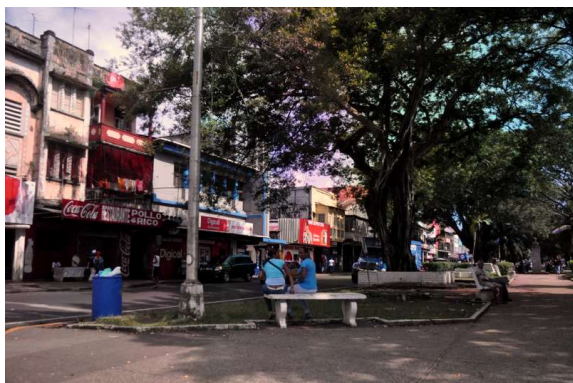

mesto Colon

veliko je tovrstnih ulic v Colonu - ne veš ali se bodo hiše sesule vsak trenutek

park v Colonu

vsako stanovanje ima svojo anteno; lepši vtis bi dajale te grde hiše z rožami

7. avgust 2012, torek

Shelter Bay - Panama City - El Vale de Anton

Zgodaj vstaneva, se spakirava in na bus za Colon. Pa prestopiva še v taksi in nato še v rentiča. Cena niti ni pretirana, je pa zato check-in podoben tistemu, ki sem ga bil navajen s prevzemov bark. Vsako praskico se popiše. In to bi še nekako razumel, potem je na vrsti popis opreme. To, da mojster rentakarovec odkluka (vgrajen) avtoradio bi tudi še šlo, da pa popiše, da ima avto 4 vzglavnike (ki jih mora imeti tako ali tako zaradi predpisov) mi je pa že malo smešno. In spisek kljukic in števil pri inventarju je dolg kakih 20 pozicij. Še dobro, da avto nima tudi kuhinje, potem bi šele pisali. Vsak zobotrebec bi prešteli in napisali njihovo število. Verjetno.

Od Colona do Panama Cityja prideva v dobre pol ure. Lepa in nova avtocesta je precej prazna. Plačljiva je. Tudi skozi milijonski Panama City se do Balboe pripeljeva tik-tak. Spet se plača. Potem se pa zatakne. Oznak ni, midva pa iščeva čendlerijo. Tudi če vprašava, naju ne bodo razumeli, razen če slučajno naletiva na kakega navtika. Ni šans! In iščeva in se voziva in ne gre nikamor. Ceste so enosmerne, veliko jih popravljajo in jih je zaprtih in ni druge kot delati prekrške in voziti po metodi odkud-ja-znam-stranac-u-tom-gradu-sam. Nekaj časa to gre, potem me ima pa policija dovolj. Policajka strumno nastopi, in hoče napisat kazen. Midva pa še bolj strumno s svojim no-espanjol-no. Jasno z nasmehom in naivnim videzom na obrazu. Ona hoče dokumente (toliko pa vseeno razumeva), midva ji odgovarjava (z radostnim obrazom, da naju končno razume in hoče pomagat) in v en glas ponavlja si-si-senjora-hir-is-a-map in ji pod nos tiščiva karto in kaževa, kam bi rada šla in stalno ponavlja no-espanjol. Jasno, kot se to zgodi vedno, pametni popusti. Pokaže nama smer...

Ampak. Vseh zank in ugank še ni konec. Mislim, da poznam Balboo sedaj že tako dobro, da bi lahko sredi noči našel karkoli - tolikokrat sva jo prevozila. Na koncu ni druge, kot plan B, kot so me naučili v vojski. Kartu čitaj (plan A), seljaka pitaj (plan B). Direkt na Kanal de Panama greva in izveva. V rokah imava listek, kjer piše, kam bi rada - ampak je prekomplicirano za opis poti in napotek je gou-rajt-den-ask in dodatni napotek ask-several-tajms. In askava samo enkrat, mojster tuhta kako bi nama opisal pot in obupa. Follow me s štirimi žmigavci preko celega mesta je zanesljiv vodnik. Hvala neznani Panamčan v beli Toyoti pickup! Čendlerija pa - ogromna in neverjetno dobro založeva. Dobiva precej več, kot jih imata Budget Marine in Island Water World skupaj. Nabaviva štrike, ki ji do sedaj nikjer nisva dobila in to po (recimo temu) sindikalni ceni. Čendlarji je veliko in vse obiščeva. Dobiva vse. Tudi naše specialno olje za gearboxe in lučko za kompas, na primer. Zapeljeva se še v trgovino z navtično literaturo, kartami in zastavicami. Da, specializirana trgovina samo s to robo. In imajo pilote za cel svet. In to tako za pleasure craft, kot za commercial craft. Adriatic Sea Pilot

2012 morda? Oni ga imajo, v Sloveniji česa podobnega še nisem videl! Jasno, nabaviva zastavice za cel Pacifik, tako da imam okoli tega naslednji dve leti mir. Devet jih imajo na zalogi, še toliko jih sešijejo (da, sešijejo!) v nekaj dneh - in jih pobereva, ko greva mimo ali pa nama jih pošljejo, če želiva. In cene? Najnižje do sedaj. Manj kot polovica v dolarjih, kot je pri nas v evrih. Velike, 35 krat 50 cm, so po 13 evrov. Pa Panama ni neka izrazita banana republika, ima višji GDP kot recimo Hrvaška. In pogled na Panama City je kot pogled na Miami z morja. Ok, to mi ravno ni lepo, kaže pa na razvitost. Cene pa...

Kakorkoli, šopinga imava dovolj. Greva v hribe. Ceste so dobre, večino poti je avtocesta in tudi kasneje je cesta dobra. Resda precej ovinkasta, vendar brez ene same luknje. In z malo prometa, kar je najpomembneje. V El Valle de Anton prispeva ob mraku in poiščeva hotel. Za 40 evrov na noč vključno z zajtrkom prespiva v lepem hotelu sredi neokrnjene narave. Večer preživiva ob mezici iz klobas. Ja, kranjskih klobas! Lastnik hotela je Nemec in klobase mu dobavlja njegov prijatelj z mesarijo, rodom iz Beča. Mojster Nemec z nama spregovori celo nekaj po naše. In kakšen šajze mu tudi uide, ko so tema američani. Zato pa mu net na vrtu dela dobro, in tudi hladilnik, kamor je prej varno pospravil dovolj velike količine piva, mu dobro hladi.

...in res: ko prideš na pacifiško stran, čisto drug svet; joj kako dolgo že nisem videla takih stolpnic ... no, pa morje je tudi malce drugačne barve

hoh draga marina na pacifiški strani - itak same motornjače

ogromen spomenik sredi ceste

Balboa riva s klopcami, v ozadju most

pa so si izborili svojo državo ...

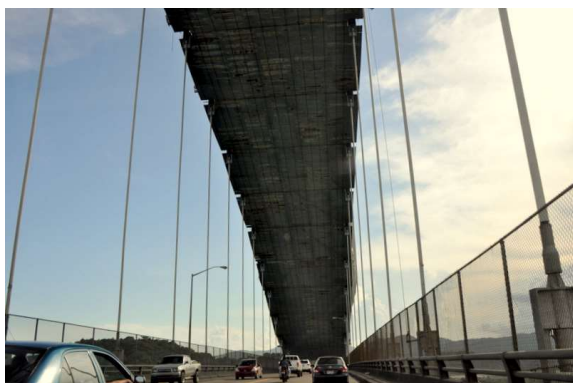
riva v Panam city - spomeniki vsakih nekaj metrov z njihovimi veljaki

živopisani avtobusi v rep.Panami

prenočišče pri nemškemu lastniku iz Hamburga v vasi

most s streho in še malo pa bomo v Srednji Ameriki

panamski kanal na pacifiški strani slikan med vožnjo z mostu

El Valle dolina z grički

dolina El Valle - ena sama samcata hiška sredi gričkov

8. avgust 2012, sreda

El Vale de Anton - David

Po treh lepih dneh danes popoldan pričakava nevihto in po nevihti je do konca dneva več ali manj tmurno vreme. Ampak, nekaj lepih dni je pa vseeno bilo. In tudi dopoldne ni prav slabo. Najprej še malo poklepetamo ob zajtrku z edinimi gosti in lastnikom, potem v živalski vrt, pogledat slavno panamsko zlato žabo, simbol države. Živalski vrt ni ne vem kaj, največ razstavljenih živali spada v skupino ptičev, ki ne letijo. Glavne so torej kure. No, žaba, močno ogrožena vrsta, je tudi. In to je pomembno. Pa še kak krokodil se tudi najde.

Sledi ogled slapu in canopy tour (ki se je iz razumljivih razlogov ne udeleživa). Zato se pa sprehajava po pravih diznejlenskih visečih mostovih sredi džungle. Indiana Jones bi bil ponosen na naju! In vidim v naravi, kar nisem še nikoli. Mravljinčar je nekaj metrov stran in mirno se sprehaja. Nekaj (deset) metrov stran je tudi Vesna s fotičem. Škoda. Nato so na sporedu še indijanske slikarije iz predkolumbovskih časov. Ali pa tudi ne, kdo ve. Preveč turistično je, da bi jim verjel. Še en slap in nato adijo Tončkova dolina.

V Tončku natočiva gorivo. Drugega v tem mestecu ni, kar bi pritegnilo najin postanek. Razen imena, Anton, seveda. Še malo do obale in nazaj od obale. Do samega morja je prav umetnost priti. Ob obali so ogromni hoteli resortnega tipa in ti si plaže, seveda lastijo. Cikcakava torej po pokrajini, ki še najbolj spominja na Dolenjsko. Tudi hiše so približno enako urejene, morda celo bolj. Skratka, nič kar bi bilo neskončno zanimivo. Razen tovarnice cigar. Vendar. Imava smolo, v deževni dobi jo za mesec ali dva zaprejo, ker je prevlažno za produkcijo. Tovarno si sicer lahko ogledava, z lastnikom klepetava, še cigare nama uturi, delavcev v delavnem zagonu pa ni. Škoda.

Popoldne se odločiva, da se odpeljeva direktno do Davida. Tristo kilometrov ponoči in v dežju po Panamerici ni bilo prijetnih. Cesta se zadnjih dvesto kilometrov spremeni iz štiri v dvopasovnico in vožnja močno spominja na vožnjo po stari avtocesti bratstva i jedinstva okoli Novega Mesta. Tudi ta tukaj je vsaj en del betonska. Precej utrujena se znajdeva v Davidu in ob (sedaj spet štiripasovni) avtocesti nikjer hotela. Preideva na plan B in pitava seljaka. I to više puta. No, na koncu se znajdeva v centru mesta. Tam je park in okoli parka štirje hoteli. Hic! Vsaj enega bi lahko prestavili na Panamericano...

Sledi en najbolj bizarnih dogodkov do sedaj. Hodiva mimo frizeraja in v njem frizerke kljub pozni uri še veselo delajo. Gremo se striči še mi! Ampak. Kar naenkrat me v obdelavo vzame frizer. Sem mislil, da je njen prijatelj, pa ni bil. Ufff... Kakorkoli, s stola nekako nisem mogel uiti, treba je bilo mučeniško počakati, da se zadeva zaključi. Je pa to dobra šola za drugič. Bom vstopil samo še v frizeraj, kjer so notri same ženske, pa naj moški zgledajo še tako nedolžno! Cena? 4 evre. Vsaj nekaj.

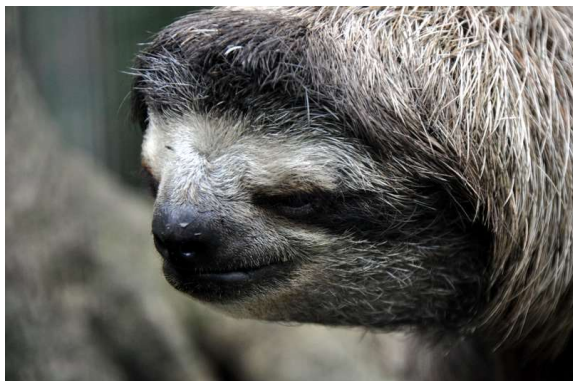
Še nekaj snacka in pivo ali dva v hotelskem barčku. Nekako nama ne gre v račun cena sinočnje večerje. Precej prenizka je. Pa saj imava račun, bova preverila. Šok! No, to da niso računali dveh piv, to niti ni kaj posebnega, do sedem je včasih res težko šteti. Nekaj pa je na računu, kar sem, če me spomin ne vara, doživel prvič v življenju. Na koncu je pisalo "Descuento 25%". Popust. V oštariji za gosta u prolazu! In ne da bi sploh kdor koli kaj omenjal popuste, niti midva niti šef. Neverjetno!

Caiman crocodil v Zoo v El Vale de Antonio

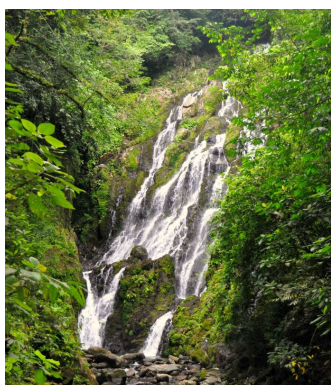
zlata žaba - panamski simbol; skoraj izumrla zato jo je najti le v akvariju, kjer pa spuščajo paro in je zato motna fotka

Black crowned night heron v Zoo

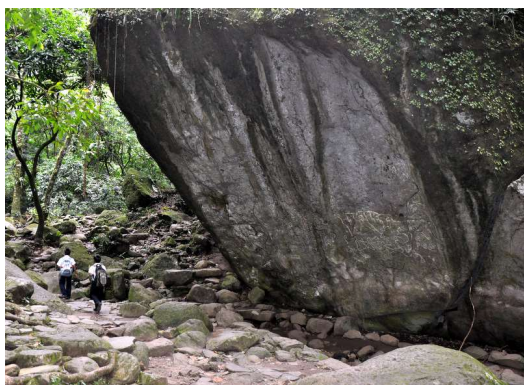
visečih mostov je bilo kar nekaj - na poti do slapov v El Valle de Antonio

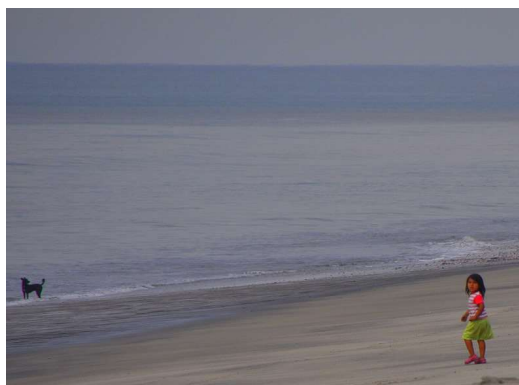
85m padajoči slap v dolini Antonio

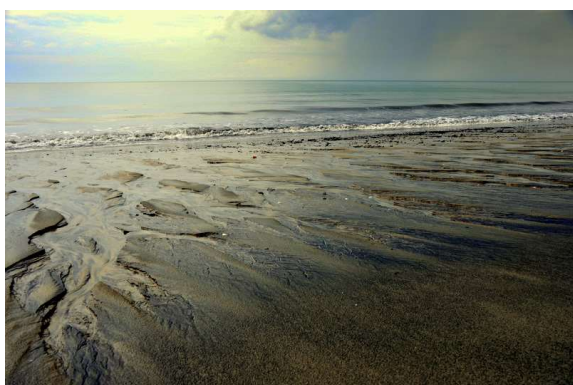
indijansko risanje iz xxxx leta ...

skala na kateri je polno indijanskih risb; šolarčka pa veselo domov iz šole mimo korakata

dečva na Playa Blanca; le nekaj osamelih kopalcev in psov je na tej neskončno dolgi plaži...

po dežju je na mivko nanosilo kar nekaj črnine in plaža je postala nenavadne barve

celo ena jadrnica je bila sidrana - vse se dogaja na pacifiški strani

v tovarni cigar kjer jih ročno izdelujejo....

ko pa se ne zvija cigar, se delajo znameniti panamski klobuki tako za ženske kot moške

9. avgust 2012, četrtek

David - Volcan - Boquete

Jutro je spet lepo. Najprej maili in potem via Volcan. Letoviški kraj v hribih. Cel dan tako bolj ali manj avtovandrava po višinah okoli 2000 metrov nad morjem in temperature so izredno prijetne. In reke bistre. Namesto klime imava v avtu vključeno gretje. V tropih! Pokrajina je name naredila lep vtis. Občutek imam, kot bi bil v alpskih dolinah. Le vrhovi so tukaj poraščeni z bujnim gozdom, pri nas pa s skalami. Peljeva se celo skozi kraj s pomenljivim imenom, Nueva Suiza. Nova Švica torej s hišami v alpskem slogu. Nekatere so prave graščine in izredno lepo vzdrževane. Očitno imajo panamski veljaki tukaj svoje vikendice. Hja, res kot da bi bil v Švici. Le pleme je tukaj drugačno. Namesto švicarskih gorskih butar, so prav tako nizko rasle in okrogle Indijanke. Tukaj živijo skoraj izključno Ngobe Indijanci. Zanimivo se je tako sprehajati po gorskem svetu med Indijanci.

Zapeljeva se tudi do dveh vhodov v dva različna narodna parka, vendar ne rineva dalje. Vreme je, kako bi djal, precej nestabilno. Ves čas grozi, da se ulije. No, tudi ture niso ravno polurne. Sprehod na vrh 3500 metrov visokega vulkana je celodnevni projekt. Občudujeva pa okolico. Predvsem sva fascinirana nad njivami, ki se vijejo visoko v pobočja gora. Izrazito so strme in sprašujeva se kako neki, da močni nalivi ne sperejo zemlje. Pa saj bi vprašala, ampak z najino angleščino ne prideva nikamor. Solo-espanjol-sinjora-solo-espanjol. Ma, se mi zdi, da niti špansko ni, kakšna mišunga španščine z indijansčine mora biti, samo nisva kvalificirana, da bi to ocenjevala.

Že takoj, ko prideva v Volcan si želiva ogledati tudi najvišji jezerski sistem v Panami. Itak je brez veze, ampak ker sva ravno tu. In iščeva in sprašujeva. In še iščeva. In obupava. Pa se popoldan vrneva in sprašujeva in iščeva in bereva v vodiču in iščeva in sprašujeva in ... dokončno obupava. Tega pač ne bova videla. Sva pa zato našla veliko letališko stezo in se po njej tudi veselo vozila gori-doli. Tukaj ni radarjev, he he he. Približno dimenzij brniške je postavljena na višino okoli 1500 m nad morjem. Ampak. Samo steza je. In ograja okoli nje. Nič drugega, nobene infrastrukture, Niti ene zapuščene barake ni. Le gozd in nekje v ozadju tovarna kave. In na razbiti poti do sem drevo z mrhovinarji, ki žrejo ob tej poti ležečo mrhovino. Asfalt na stezi sicer kaže leta, bi bil pa še vedno čisto primeren za pristanek pravega potniškega letala. Nobenih oznak, nihče tega ne omenja. Hmmm. Ostanek ameriške okupacije? Ali pa morda zgrešena investicija? Morda kdaj pobrskam po wikipediji, če kaj najdem na to temo. Morda, nekoč.

Kakorkoli, preko continental divide se peljeva nazaj na pacifiško stran gorovja. Nobene table ni, ki bi to označevala. V Skalnem gorovju je ob vsakem prečkanju te navidezne črte, ki ločuje povodja Atlantika in Pacifika najmanj suvenirdžinjska in kafič, če ne kaj večjega. Tukaj pa nič. Še table ni. Nasploh so table ob cestah ena večjih pomanjklivosti. Prav težko je najti pot. Praktično nič nikjer ni označeno. Niti enosmerne ceste po mestih ne. Ne enkrat, večkrat sem zapeljal narobe, ampak res nisem mogel vedeti, da je cesta enosmerna. Nobene oznake na nobeni izmed cest v križišču ni bilo. Domačini to očitno vedo iz ustnega izročila ob tabornem ognju. Ali pa se že rodijo tako pametni. Kaj pa vem? In danes me je to pomanjkanje znakov celo nekaj koštalo. Zavijem, kot pač mislim, da je prav. Pa je takoj plava luč za mano in policistka na motorju je neusmiljena. To bo ticket. Tokrat moje izmotavanje z no-espanjol ne pali. Še Vesna ne uspe s prepričevanjem. Ampak zakaj ticket? Ker sem zavil, kjer je prepovedano. Samo, glej teta, saj ni znaka, da je prepovedano. Ja, prepovedano je, to bi moral vedeti, znakov nikjer ni. Pa ji pokažem na sosednje križišče, kjer točno tak znak stoji in na moje, kjer ga ni. Nima veze, tam, kjer si ti zavil, se tudi ne sme. No, taki (iracionalni) argumenti izničijo vse moje pogajalske sposobnosti. In punca mi v roko potisne en listek, ki ga sprinta s printerjem, obešenim na pas. In kaj je to? Pojdi na policijo in vprašaj, če te kaj zanima, nimam se več časa ukvarjat s teboj! In si na glavo povezne čelado, zajaha svojo hondo in se odpelje. Aaa??? Ampak jaz res ne vem, kaj naj počnem z listkom v španščini. Niti ne vem, kaj gor piše. Znaka za dolar, ki bi ga edinega razumel v španščini nisem našel. Hmmm...

In gremo dalje, novim zmagam naproti. Točneje Boquete naproti. Kar naenkrat je konec ceste. Hmmm... Obrneva se in sedaj že rutinsko vprašava prvega Indijanca, ki ga srečava. Ja, obvoz je. Aha. Sedaj, ko veva, da je obvoz tudi veva, kako

je označen. Utripajoča puščica. In slediva tem puščicam in se spet voziva v koloni. Kolona lepo sledi puščicam in vse je v najlepšem redu. Ampak. Potem kolona ne sledi več puščicam. In še vedno je vse v najlepšem redu. Kdo bi to razumel? Kdo bi tudi razumel, zakaj so na avtocesti sredi voznega pasu postavljeni (neoznačeni) kandelabri za daljnovod. In da je to očitno čisto normalno, ker cela kolona na tej avtocesti mirno vijuga med štangami in nihče se nič ne razburja. Sto ljudi, sto čudi. Drugače so pa ceste dobre...

Kar naenkrat se je usulo tako močno, da je bila vidljivost praktično nič. Kot v ekstremno močnem snežnem metežu. In kot se pri nas v snežnem metežu sneg prijemlje tal, se tukaj voda! Z vratolomno hitrostjo okoli 20 km/h tako prispeva v Boquete, najdeva luštkan hotel za dobrih 30 evrov in greva na večerjo. Narava bo na sporedu jutri. Če ne bo deževalo...

Večerja je dobro uspela. Sam sem sicer slabe volje in tečen, me pa okusna in obilna rebrca spet spravijo v dobro voljo. Vesna naroči gorsko postrv in jo dobi servirano tako, kot bi jo morali servirati povsod. Brez kosti! Kje ste balkanski oštirji, da se malo učite od boljših. In ko smo že pri Balkanu, po večerji se peljeva mimo kakih 30-40 trubačev. Ja, trubačev v Panami! Skupaj z bobnarji in ala mažuretkami vadijo na robu vasi. Pod milim nebom in vsem na ogled.

mesto David

na poti do Volcana - cesta se je dvigala in spuščala

pozabili odstraniti električne stebre, ko so razširili iz 2 v 4 pasovno cesto

v živi meji je hiša

indijanke že vedo, da bo dež, saj nosijo dežnike s seboj

šolarke v uniformah, indijanke v njihovih oblekah

kmetje na delu na strmi njivi; na vrhu pa deževni gozd

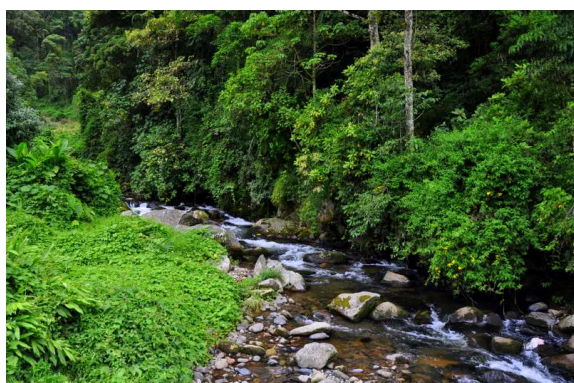
ptič mrhovinar ....nekaj metrov stran je ležal povožen pes

ob cesti so rasla drevesa liči in tudi prodajali so ga - odličen je bil !

zapuščena letališka steza - nekje tukaj naj bi bilo jezero ... :(

gorska reka, taka kot smo jo navajeni

trubači, bobnarji, plesalke...slišati jih je bilo čez celo vas

10. avgust 2012, petek

Boquete - Shelter Bay

O včerajšnjem dežju ne duha ne sluha. Vreme sicer ni čisto brez oblaka, se pa sonce lepo sili skozi oblake. In prav je tako. Da me malo pogreje. Ponoči je na teh višinah prijetno hladno. Prijetno hladno? Ne, mene je ponoči pošteno zeblo! Nakupiva denar in nekaj sneka za popotnico. Tudi šop ličija pri branjevki na cesti za en dolar. Že včeraj sva ga kupovala in tako svež je odličan. Kar jedel sem ga in jedel...

V turističnem uradu se malo pozanimava, pa nama nimajo kaj prodati. Celo zelo fer so in to tudi direktno povedo. Oni so orientirani na čoporativni turizem. Še o San Blasju je stekla beseda, čas imajo, nobenih drugih gostov ni ta hip. Če sta bila v Bocasu in v hribih, sta videla vse kar je za videti tudi v San Blasju - mi na vajinem mestu ne bi rinili tja, so še dodali. Hmmm. Že Francoz zadnjič mi je rekel, da je San Blas nategunac. Tudi sam sem tudi tako nekako razbral iz raznih virov. Vsi pišejo o tem otočju, da so prebrali, da je sploh in oh. Ampak ko je treba napisati kaj konkretnega se pa pri vseh konča. Pravzaprav nihče tam ni doživel nič posebnega. Tili turistični delavci so vse skupaj samo še potrdili. In nama je to iz poti. Odločitev pade. Na San Blas ne greva.

Pred turist officeom pofotkava še kolibrije, ki se hodijo krmit v tukajšnjo krmilnico in že vijugava po ozkih (asfaltiranih) poteh po visokogorju. Vmes se malo ustaviva in si pogledava slap ali dva in naprej. Vse dokler ne prideva do rangerjev. Naprej ne gre. Pa ne, da bi bili oni kaj krivi. Naprej je narodni park in tam ni cest. Lahko greva le peš. Naslednja vas je 12 km dalje. In to je vas, kjer sva že bila. Včeraj.

No, tja na greva. Na vrh 3500 metrov visokega vrha, ki je pokrit z oblačno kapo, tudi ne. Greva počasi nazaj na barko. Pot je dolga in vmes narediva še šoping. Kar tako se ustaviva v prvem shopping mallu ob cesti. Da malo preskenirava. Ampak. Glede na cene tukaj ne vidiva prav nobene potrebe po kompliciranju in nakupovanju v Zoni Libre v Colonu. Če bi dobila vse vino zastonj, ne bi prišparala za ceno taksija! Mali Toyota Yaris tako popolnoma založen trajba dalje. Vsaj dvesto dodatnih kg pelje. Za vsega skupaj dobrih dvesto evrov! Pri Panama Cityju zgrešiva Ponte des Americas in se peljeva preko novega (vsaj za naju neimenovanega) mostu po Panamericani, zavijeva na Transistmico in po nekaj kilometrih na avtocesto Panama Colon. Še v Colonu zgrešiva avtobusarjevo bližnjico (za definicijo bližnjice je jasno, kakšna je) in se direktno usmeriva proti Gatun Lockom, kjer naju pričaka, kako drugače, kot - zelena luč. Hitreje ne bi bilo možno niti v sanjah!

Bi bil pa vesel, da ne bi bilo potrebno niti v sanjah vse te silne pijače znositi na barko na klocnih...

kolibri se je prišel hraniti

celo koruzo so gojili tam pri Boyuete

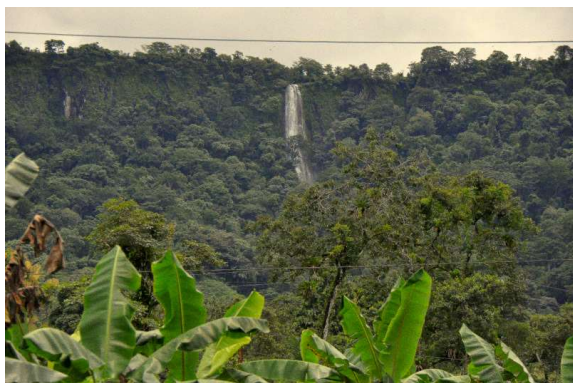

pokrajina je res čisto Dolenjska

indijančka in mamica v ozadju; kar veliko solate so pridelali

na poti smo videli kar dva slapa en zraven drugega

skozi mesto Anton smo se seveda morali peljati kar dvakrat :)

vse hiše enake, okolica urejena;

to sušenje perila po grmovjih vsepovsod mi ne gre v glavo ... saj pride ja spet vse umazano ... hm....

11. avgust 2012, sobota

Shelter Bay - Colon - Shelter Bay

Ob zori - auf! Zapeljeva se do narodnega parka San Lorenzo in istoimenske trdnjave. Spotoma preplašiva nekaj živali, ki se sprehajajo po cesti in na koncu na trdnjavi spet srečava mrhovinarje. Opice se derejo, tokrat ni Godzila. Nič se ne bliska in vožnja skozi veličasten tropski gozd v ničemer ne spominja na Jurski park. Nasprotno, izredno prijetna je. No, če ne bi bila ura tako neprijetna.

Po Colonu imava (neprostoVOLjni) site seeing tour, nikakor ne moreva najti najine izposojevalnice avtomobilov. Kako različen je Colon od vseh ostalih mest, ki sva jih srečala med potjo. Vse zamreženo, vse umazano, vse počečkano. Ljudje neurejeni, promet kaotičen. Kot kakšno slabše azijsko mesto. Prav čisto nič si ne bi želel tukaj živeti. Še posebej, ker sva drugje srečevala pravo nasprotje. Budget office končno najdeva, avto oddava in potem nazaj v marino.

Prinesejo nama paket iz Ljubljane in zmenim se za spust v vodo v ponedeljek popoldan. Še agentu napišem, naj mi zrihta prehod preko prekopa za v torek in potem se lotim dela. Veliko se ga je spet nabralo.

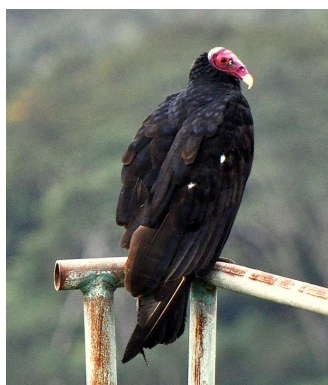

trdnjava v San Lorenu

topovi usmerjeni na Rio Charges

sigurno mrhovinar, ki čaka na hrano; ker se tudi premaknili niso, ko sem se jim bližala

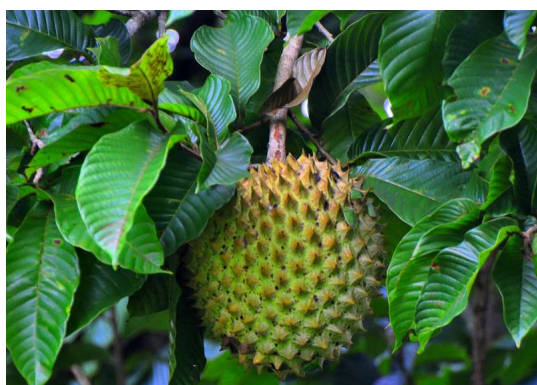
nekoč grad, danes si pa je dom našlo kar nekaj dreves in veliko ostalih rastlin

pogled z višine na vhod reke Rio Charges

ne bi vedela kaj pomeni ta znak na topu

jack fruit še na drevesu; Ksenija se še spominjaš kako sva ga trgali ?

ladja gre skozi prekop; mi pa čakamo na semaforju

takole se pa za njo zapirajo vrata v kanalu

ne veš ali je bil požar al zakaj je tako vse črno ??

prav nič lep pogled na določene ulice

*pa malo mixa iz parka unescove dediščine San Lorenzo ....
le opice so še manjkale*

12. avgust 2012, nedelja

Shelter Bay

Dan je precej tumoren. Ni, da bi ravno naokoli frankiral. Dingija moram privezati postrani, da voda sproti odteka. V škaf se natoči 30 ali 40 litrov v pol ure. Hja, ko tukaj dežuje, potem dežuje zares. Ma, saj po eni strani je tudi v redu. V miru se da delat. In barke ni treba prati.

Francosko izraelski par, s katerim smo že večkrat klepetali in ki je na katamaranu priplul nekaj dni za nama (za en dan) je še kar tukaj. Sami staroselci smo že v marini. Proti večeru se zmenimo, da izmenjamo podatke na diskih. Glede na količino sicer kmalu ugotoviva, da imava verjetno oba enake. In oba sva jih kupila v isti trgovini. Po nabavni ceni. V marinsko hotelskem salonu sedimo in klepetamo cel večer, celo malo več. Komarjev ni (kar je pohvalno), klima je tudi (kar pa ni več tako v redu). Sedimo in pljuckamo in mezimo in klepetamo in kopiramo. Toliko kot trajajo baterije v majhnih kompih - te pa trajajo in trajajo.

13. avgust 2012, ponedeljek

Shelter Bay

Ponedeljek je dan za dokončanje razgovorov o prehodu kanala. Agenti kličemo, pa se ne javi. Pošljem mu mail in sledi odgovor. Datum imamo v nedeljo. No, hmmm... Bo le potreben en telefonski razgovor. Malo bolj ostro postavim in sicer v stilu, da naj se lepo potruži delati malo bolje. Za nedeljo ga ne potrebujem več. Bomo videli, če bo kaj kruha iz te moke.

Vse line handlerje je Vesna že dobila in jih naročila za v sredo. Prestaviti jih bo potrebno. Ene prestavimo, druge bomo jutri. Neprijetna situacija. Planirava, kaj početi, če mojster res ne bo zrihtal kakega bolj normalnega termina. Edina možnost je, da greva na San Blas. Ali pa morda samo do Portobella. Ne ljubi se nama pluti tja in nazaj, bolje pa bo vseeno, kot bivati v marini.

Zvečer se na obisk oglasi Čeh, ki s kolesom potuje okoli sveta. Ok, po kopnem kolesari, po morju pa štopa. Sva ga videla pred dnevi, kako je kolesaril po Panama Cityju. Ni ga bilo težko opaziti, edini kolesar je bil, pa še češko zastavo je imel izobešeno zadaj. Zanimiv tič. Naših let, hišo doma je oddal in to mu je finančni fir za bluzenje po svetu.

14. avgust 2012, torek

Shelter Bay

Vesna že drugi dan skače po policiji s pritožbo na kazen. Spet ni bila uspešna. Morda jutri. Sem bil pa uspešen zato jaz - ženo sem v šoping poslal brez denarnice. He he he. Samo. Se je punca znašla in si denar enostavno izposodila. In to, ne morem verjet, pri židinki. Brez obresti! Hmmm, če bi Dolfe do videl, bi se obrnil v grobu. Sigurno.

Agent je opravičil svoj obstoj. Po novem se spet kar naenkrat da v četrtek. Ja, očitno je moral narediti še nekaj telefonov in to je sedaj rešeno. Po eni strani mi je žal, sedaj ga ne morem nagnati. Res škoda, da sem poslušal nasvete tistih, ki so tukaj že bili in najel agenta. Prav čisto nič ga ne potrebujem. No, sedaj je, kar je.

Pa bo spet potrebno prestavljati. Carlos je že potrdil, češki kolesar, ki je prišel naokoli povprašat, če ga vzamemo za linehandlerja, pa je tudi že odkolesaril. Škoda. In sedaj ga niti ne morem več dobiti, je že na poti v Portobello. Plan B. Ameriški par. Ali pa...

Popoldan je spet malo sonca in Vesna gre na bazen. Morda se ji pridružim tudi sam. Službene stvari sem pošimal že dopoldan, nekaj malenkosti na barki pa lahko počaka do večera.

Na bazenu se ji nisem pridružil. Zato pa kar dolgo klepetava z Olivierom na Mali. V Bocas se odpravlja in je prišel po nasvete. Razgovor se konča tako, da mu dam 3G modeme, ki jih ne potrebujem več. Upam, da mu kaj koristijo in da niso toliko zaklenjeni, da bodo neuporabni.

Zvečer imava dva obiska. Najprej naokoli priplava krokodil. Čisto pravi in zaresni krokodil! Plava kar sredi marine. No, v marini se ne kopam še iz kakega drugega razloga, ampak ta s krokodilom je pa definitivno odločujoči. Malo za krokodilom (no, skoraj istočasno) pride še Danya. Še en daljši klepet in ura je pozna, ko pridejo ponjo otroci. Nakrmiti (kot se sama izrazi) jih mora.

čisto tiho se je zvečer takole plazil pri naši barki ....

..ampak, ker ni dobil klobase, je kar odplaval dalje ... :)

15. avgust 2012, sredo

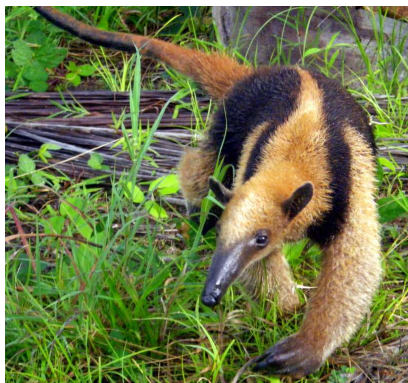
Shelter Bay

Prečudovito jutro in lep dan. Skoraj neverjetno! Pred nekaj dnevi sem malo pogledal napovedi. Hecno. Različne spletne strani napovedujejo čisto različno vreme. Od huronskega dežja do sonca. Očitno se tukaj nič ne da resno napovedati. Kakorkoli, Vesna spet v šoping, tokrat v Zono Libre, duty free deželico v Colonu. Za dva naša betejeja jo je in prodajajo prav čisto vse. Čisto vse! Jaz pa se medtem dobim z agentom, ki je bil včeraj nekaj pameten okoli vplutja v Costa Rico in ko mu pokažem kaj piše na netu. Prizna da dežele izven prekopa sploh ne pozna. Hmmm, jaki neki agent... Spozna se pa na štrike in gume in Mala je težko otovorjena s to robo.

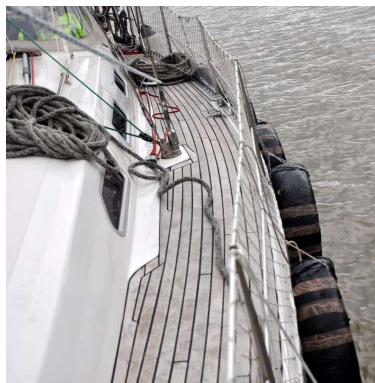
Panama je čudna dežela, bi djal. Zakoni prehoda meje so od kraja do kraja različni. V Colonu in Balboi rabimo vizo, drugje pa ne. In ker mi je najenostavneje narediti clear out kar tukaj in potem lepo počasi pluti proti Costa Rici, so stvari zapletene. Prodati mi hočejo vizo. No, nekaj dolarjev položenih na mizo razreši vsako dilemo. Vize ne potrebujeva.

Za urico na hitro skočiva še na bazen, treba je izkoristiti lep dan. Izkoristiva ga samo nekaj minut - potem začne spet deževati... Pa ni kaj hujšega in sediva pod senčnikom, ki je po novem dežnik in skajpava. Ura ali dve sta hitro mimo, potrebno je nazaj na barko in jo malo spraviti v red. Še prej se Vesna zmeni za line handlerje in tako imamo sedaj vse urejeno za prekop. Toliko ljudi, kot jih bo na Mali jutri, jih še nikoli ni bilo. Sedem nas bo, dva Slovenca, dva Španca, dva Američana in Panamčan. Mala bi se morala imenovati Babilon.

tudi take živalice zaidejo v marino

Mala ovešena z gumami ter tako pripravljena za prehod skozi Panamski kanal

16. avgust 2012, četrtek

Shelter Bay - Gatun Lake

Danes je dan D. Gremo skozi! Hmmm.... no, vsaj upam tako. Tukaj ni nič sigurno, dokler ni narejeno. Ob osmih dobim mail, ki mi pravi, da naj zapustimo marino ob enih, advisor se bo vkrcal nekaj milj stran ob štirih. Eno uro kasneje, kot je bilo rečeno včeraj. No, tudi prav. Dopoldan je namenjeno čiščenju in pomivanju barke. Nekaj jo pomivamo z vodo iz vodovoda, nekaj dela opravi močna nevihta. Ko je bila Mala na klocnih je bila izpostavljena vsemogočim pašnim vplivom. Največ sledi je pustilo brušenje in fini prah odbrusene barve. In tukaj je zadnja možnost za pranje. Ne vem, kje naslednjič bomo v marini in imeli na voljo neomejene količine vode. In kje naslednjič bo londromat. Vesna ga še zadnjič izkoristi za večjo žehto. Ja, zadnjič. V tej marini smo bili 17 dni, od tega 11 dni na kopnem.

Dobro uro pred odhodom predeta Carlos in Sandra. Iz Panama Cityja sta se pripeljala. Španec in Američanka s španskimi koreninami živita in delata tukaj. Dva otroka imata in starejši bo imel ravno jutri enajst let. Že leto dni sta v Panami in ves čas sta si želela vožnje skozi kanal. Ko sta bila zadnjič v Shelter Bayu sta videla na oglasni deski oglas Dig Dooga, da potrebuje line handlerje. No, medtem si je Dig Doog premislil in ne gre skozi. Pa smo jih podedovali mi. Štiridesetletnika mi že na prvi pogled delujeta v redu. Drug par line handlerjev sta američana, Vicky in Bob, ki sta s svojo barko v marini in s katerima smo že večkrat govorili. Vsaj Vesna, ko se je vozila v šoping v Colon. Na tem avtobusu se dogovorijo najpomembnejše odločitve, mi izgleda. Dvajset let sta starejša od naju, vendar še oba precej žilava. Predvsem Vicky pa je tudi zelo zgovorna. Zanimiva družina bomo.

In gremo. Ob enih izplujemo v dež proti Flatsom. Dež je iz minute v minuto močnejši in okoli Flatsov se močno bliska. Nekaj sto metrov stran seka, ena strela je hudo blizu. Javimo se kontroli in advisor se bo po novem vkrcal ob seven-handrid-end-fiftin. Ok, dobro uro več bomo na sidru, ni panike. Toliko več časa za testiranje slovenskega šnopsa. Ko jim probam razložiti, da je to spirit, grappa ali kaj vem kaj še, nikakor ne razumejo. Potem se Bobu le posveti. Šnops? Ja. Pa je kar malo užaljen in reče: ma, kaj ne rečeš šnops, da te razumemo! Ja, čudna so pota sporazumevanja.

Advisor je točen kot urica. Pripeljejo ga s pilotskim čolnom, skoči na barko, dvignemo sidro in gremo. In šok! Noben instrument mi ne dela več. Ok, Chart ploter dela in depth sounder tudi, to je pomembno. Smo pa brez loga, hitrosti, temperature, vetra, AIS in kar je še najhuje, brez autopilota! Očitno tista strela le ni bila dovolj daleč stran. Sranje! Prav dobre volje res nisem. Ampak, to so skrbi za Panama City, s tem se bom ukvarjal jutri. Skozi kanal bomo pač krmarili ročno. Saj nas je dovolj.

V zapornicah Gatun Locks je šlo vse kot po maslu. Sami smo, prostora je kolikor hočeš in linehandlerska posadka opravlja svoje delo izvršno. Kaj ne bi, sami jadranci s pravim odnosom do barke. Verjetno je bolje tako, kot imeti nejeze linehandlerje po 90 dolarjev na ran. Zanimivo, Carlos pove, da sta hotela iti skozi kanal turistično, pa je cena tega 90 dolarjev po osebi. In tako sta ona dva prišparala po 90 dolarjev in midva po 90 dolarjev. Dobra kombinacija. Vicky in Bob pa verjetno sploh en bosta šla skozi in jima je to le prijetna izkušnja. In, kot mi je bilo že nekaj časa jasno, smo mi ena precej redkih prilik, za potovanje po kanalu v tem času. Kakorkoli, turbulenc, ki so mi jih opisovali in o katerih sem bral, skoraj ne občutimo, tako dobro je posadka opravila svoje delo. Ko se tako dvigamo ugotavljam, da tako visoko Mala ni bila še nikoli. 26 m nad morsko gladino pluje. Bom napisal Raymarinu, da morajo na njihovih chartploterjih poleg latitude in longitude dodati še podatek o altitude.

Iz kanala pa na bojo - počitek po napornem delu. Privežemo se super inovativno. Na bok. Na bojo! Ko povprašamo advisorja, zakaj, pove da je to zato, da sta lahko po dve barki na vsaki boji, ena z levim in druga z desnim bokom. In še raftane so lahko barke. Imajo nakreč samo dve boji. Ampak, mi smo sami. No, advisor, sicer duhovnik po poklicu, prijeten dečko, se ne da. Dec-d-rul. Ok, ok, pa naj bo. Če te ro rule v kanalu je pa na Mali rule roštilj! Sledi BBQ s pravimi domačimi čevapčiči, ki jih hitro prekrstimo v kofte. Pod tem imenom jim je ta vrsta hrane poznana. Pa naj bojo kofte. Kofte

in šnops. In pivo. In vino. Veliko vina! Ura je že krepko danes, ko gremo spat. Vstati bo potrebno ob šestih. Ampak! To je že druga zgodba, to je zgodba Pacifika...

posadka na Mali: Carlos, Sandra, Vicky, Fernando, Bob, Vesna in capitan Anton

advisor

prvi gatun locks

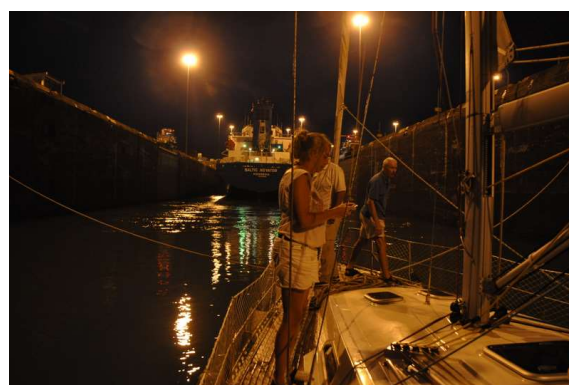
navdušena Sandra pred prvim gatunom

raymarin pravi, da smo res v kanalu in res so nam crknili instrumenti (temp.morja je minus 117C ?)

Bob in Carlos sta zadolžena za delo na špici kjer vrvi privezujeta in vlečeta

tako, Mala privezana s 4 vrvmi in sedaj gremo počasi gor

še malo pa bomo na vrhu

takole zviška pa gledamo

žal je kar deževalo ....k sreči je prenehalo do jezera

17. avgust 2012, petek

Gatun Lake - Panama City

Noč je bila kratka. In vroča! Zbudim se popolnoma moker. Carlos jo odnese še slabše, celo noč sploh ni spal! Tudi ostali so precej zdelani. Ok, nekaj malega od pijače, večinoma od vročine. Advisor malo zamudi, pa ni panike. Še en črni, tokrat varnostnik. Kot že onega včeraj, ga najprej povprašamo, če govori angleško. In kot včeraj, je odgovor strumen *jes-of-kors-ic-maj-frst-lengvič*. Zgleda, da so nam določili take advisorje glede na zastavo barke. Lepo!

Ročno se odvežemo z boje, ročno tudi plujemo. Prvi smo v naši smeri. Srečujemo le ladje, ki plujejo nasproti. Pa plujemo na začetku s sedmimi vozli, znižamo na šest in malo pred prvimi zapornicami popolnoma ustavim motor in le tok nas nese slaba dva vozla proti zapornicam. In šele tedaj nekje daleč za seboj vidimo ladjo. In vidimo krokodila v kanalu. Takega, poštenega. Dobra dva metra meri in ne ga bilo modro srečati v vodi. Sicer je pa itak voda v kanalu bolj črna od kave v skodelicah na palubi. Smo primerjali barve...

Kakorkoli, plovba po kanalu gre počasi h koncu. Vendar moram priznati, da me kanal kot tak ni kaj posebej impresioniral. Večji del poti se pluje itak po jezeru, tisti tako opevani Culebra cut, pa (razen nekaj sto metrov) ni kaj dosti globlji od Sueškega kanala. No, dejstvo, da je bil zgrajen pred skoraj sto leti, ga sicer pokaže v drugačni luči, a vendar. In naj se sliši še tako grdo, ampak štirideset tisoč žrtev pri gradnji kanala (ki jih prikazujejo kot ceno izgradnje) je bilo v glavnem posledica komarjev, ne nevarnega dela. In toliko žrtev bi bilo tudi, če se kanal ne bi kopal in bi ti ljudje recimo obdelovali zemljo. No, ne glede na neimpozantni videz, je kanal vsekakor zelo pomemben za svetovno ekonomijo. In še posebej za ekonomijo Paname. Ravno sedaj poteka izgradnja novega kanala - bolje rečeno novih zapornic, ki bodo večje in globlje. Investicija je ocenjena na šest milijard dolarjev. Veliko? Ja, če se gleda skozi oči povprečnega Slovenca. Če se pa doda podatek, da je letni promet v kanalu pet milijard dolarjev, potem je ta investicija neverjetno profitabilna!

Opazim zanimivo napravo za optično usmerjanje ladij. Na nekaj metrov precizno se da voziti, ker vidiš pred sabo na vsakem ovinku luč, ki gori zeleno, belo ali rdeče - pač odvisno od tega ali si preveč levo, v redu ali preveč desno. Zanimiva optika! Tudi sicer je navigacija tudi za velike ladje več ali manj optična.

Pred Miraflores locki pošljemo SMS na nekaj naslovov, da nas lahko vidijo na web camu, vendar ni kaj večjega odziva. Dopusti so. Če smo bili v ostalih lockih vedno na sredini, je tukaj postopek še enostavnejši. Privežemo se na pilotski čoln na bok in počakamo, da oni naredijo vse. Simpl ko pasulj!

Advisorja oddamo, privežemo se na bojo Cluba Nautico Balboa, oddamo štrike in fenderje. Malo kasneje se poslovi še posadka. Jasno, prej je potrebno spiti flaško prijetno ohlajene slovenske penine. Tokrat je bila na vrsti Barbara. Ja, družba je bila zelo prijetna in kar malo nam je žal, da smo šli spet vsak po svoje. Bomo ostali v stiku, si obljubimo. Američana bosta prespala pri Sandri in jutri gredo vsi skupaj v Shelter Bay.

Midva pa okoli ovinka na sidrišče, ki je manj rolajoče, kot tole tukaj pred Balboo. Na sporedu so instrumenti. Do noči iščem napako, pa je ne najdem. Vse kar testiram, mi dela. Le sistem ne. Pavza! Prespati bo potrebno.

*posadka se mora nahraniti za naporno kasnejše delo
...danes imeli advisorja po imenu Victor*

jutranja meditacija

plovba je dolga in jutro je tako dolgo po naporni noči

kapitan je prepustil vožnjo Vicky

yeaah ...

v miraflore hodijo turisti gledati kako gredo plovila skozi kanal ...tako, da smo ovekovečeni na xxxfotkah ...

počasi nam spuščata vrvi

vrata se počasi odpirajo

kar hitro je šel mimo naše barke krokodil, pa nič kaj ni dal gobca ven.... hja, spet nisem imela klobase pri roki

kapitan odpira šampanjec ob zaključku prehoda skozi kanal

line handlerji odhajajo z water taxijem domov

pogled iz sidrišča;

18. avgust 2012, sobota

Panama City

Na sporedu je iskanje napake. Nikakor ne uspem združiti mojih rezultatov merjena z diagnozo strele. Nikakor. In ko sem tako razstavil že skoraj vse, najdem manjkajoči terminator na Seataalk busu. Pa saj ne morem verjeti. To ni moglo samo izpasti. Da ga pa nikoli ne bi bilo in bi delalo ravno do tiste nesrečne strele, pa tudi ni verjetno. Uganka! Vendar namesto tuhtanja raje pragmatično poiščem na netu predstavnika za Raymarin, ga pokličem in na zalogi ima terminatorje v sklopu enega kita. Ok, še nekaj žic bo zraven, malo višja cena, vendar v tem trenutku mi je to povsem nepomembno. V tem trenutku je najpomembneje, da se mi je zadeva pripetila tukaj, ko imam na voljo res najboljšo izbiro vse možne opreme. Nazadnje je bilo kaj takega možno najti na Sint Maartnu, naslednjič bo v Honolulu.

Spustim čoln, odprem platformo in ... spet se je snela z nosilcev. Saj to ne more biti več res. Ok, plan B. Po terminatorje gre Vesna, jaz grem v lokalno čendlerijo po vijake in bom poštimmel platformo. Ideja je sicer krasna, vendar ne deluje. Točneje, ne deluje motor na dingiju. Ok, pucanje vode. Popolnoma je potrebno razstaviti fergazer. In greva. In ne prideva. Pa se priveževa na Smithsonianov ponton, ki je najbližji (sva morala priveslati do tam). Pa spet razstaviti fergazer in

pucati. Motor dela dokler Vesne ne odložim. Potem je spet fuč. Ok, tega mi je dovolj! Odveslam do Male, popolnoma spraznim posodo za gorivo, prepriham vse cevi in fergazer in prižgem. In pustim, da nekaj časa brenči za barko. In šele sedaj mislim, da mu lahko zaupam, da me pripelje na obalo in nazaj.

Nekaj dobim, pa se izkaže kasneje, da ni v redu. Vesna dobi vse. Do sem vse lepo in prav. Ampak. Telefone imava zamenjane in jaz njenega ne morem prižgati, ker ne poznam pina. Hic! Ok, na srečo je tukaj skype in nekako se slišiva in zmeniva, kdaj naj jo poberem na obali. Zgleda, da danes res ni moj srečni dan! Še posebej potem, ko namestim manjkajoči terminator in zadeva še vedno ne deluje! Še iščem dalje. Sedaj sem skoraj prepričan, da je težava v Seatalku. Iščem in najdem. Najdem oksidirani spoj med kablom in T-členom. Hmmm... Še dobro, da niso imeli samo terminatorjev, ampak kit s spliterjem. Zamenjam nekaj kabla in T-člen in - deluje. Deluje! Mogoče je pa vseeno danes moj srečni dan. Ne mogoče, sigurno! Namesto škode za nekaj tisoč dolarjev, če bi bila res strela, je škode le za nekaj dolarjev. In one težave s platformo, telefoni in motorjem so takoj pozabljene. Za srečo se je očitno res potrebno malo potruditi.

Večer mine pod zvezdnatim nebom s kozarcem vina v roki. Ja, še vreme se nama je popravilo in nocoj bova spala pri odprtih oknih!

trgovinice v bolj revnih predelih so skoraj vedno zamrežene....

vsak na svoj način meditirata

mini roštilj, pa se že pečejo in prodajajo hrenovke

v starem delu mesta je veliko turistične policije

včasih ostanejo samo stene od celotnega poslopja ... tukaj cerkve

večina pa živi v takih hišah in še slabših ...

delno ohranjena utrdba

kot tornado ...že od daleč se ga vidi

stolpnice večinoma poslovnega namena

vratolomna vožnja med stolpnici

ti bloki so še kar lepi kjer živijo

tudi smetnjaki in stare gume lahko zgledajo lepo

19. avgust 2012, nedelja

Panama City

Tako dobro že dolgo nisem spal. Pokrit z rjuho in pri odprtem oknu. Nič dežja, nič vročine, nič vlage. Bravo Pacifik!

Napišem dnevnik in potem se lotim dela. Nekaj se ga je nabralo v teh dneh. Nekaj stvari rešim takoj, predelava za potrebe države pa je večji zalogaj. Predolgo bo trajalo. Vesna gre sama na ogled starega dela Panama Cityja, jaz se lotim dela. In mailov. In na koncu še službeni Skype praktično do večera. Nekje v daljavi je sicer nevihta, vendar do sem ne seže. Popoldne je večinoma lepo in sončno z rahlim vetrom za hlajenje. Prijetno za delo in prijetno za bivanje.

Noč je že, ko se turistka vrne. Z dingijem jo grem iskat na ponton, ki ima precej inovativno zasnovo. Zaradi bibavice, ki te dni presega 6 metrov, je ponton drseč ob navpičnih stebrih, ki so od obale odmaknjeni dobrih 10 metrov. Vmes je seveda morje. Do sem vse lepo in prav. Zanimivost se začne pri povezavi na obalo. Običajno se ta zadeva rešuje s postrani rampo, ki je na obalo pritrjena na tečajih, po pontonu pa potem drsi na kolesčkih. Ob plimi je tako skoraj vodoravna, ob oseki pa se strmo spušča tistih šest metrov v globino. No, tukaj je zadeva drugačna. Na obali so strme stopnice in med temi stopnicami (ki so med plimo več ali manj pod vodo) in plavajočim pomolom je napeljana štrik. In na ta štrik pritrjen plastični čolniček. Čolniček! Še mojo težo komaj drži, ne da bi se potopil, kamoli da se nanj skobacava oba z Vesno. Torej se moram z dingijem priklopiti direkt na obalo, ni druge.

Vesna pove, da je stari del mesta čisto šik, v knjigah ga primerjajo s Kubo, le precej ga renovirajo in je dostop na določenih mestih otežkočen. Povsem neotežkočen pa je dostop oboroženemu človeku v predsedniško palačo, panamsko Belo hišo. Detektorji sicer zatulijo, Vesna iz torbice potegne nož, pa varnostnika to kaj prida ne moti. Ni problema, kar naj gre naprej. Hja, očitno res ne zgleda kot tipična arabska teroristka s fatmo na jeziku.

Je pa to v teh krajih takole: dežuje kadar se le dežju tako zahoče. Drugi nimajo kaj dosti besede na to temo, sploh pa nimajo vpliva na to. In zahotelo se mu je ravno sredi sprehoda po starem delu mesta. Ampak, na srečo je v tem delu tudi stara in častitljiva cerkev. Vendar z malo manj spoštovanja vredno skrbnico. Ko se usuje dež, mora raja ven. Pika. In v konkurenčni družbi je tudi cerkvi konkurenčna ustanova. Pizzeria, next door. Ta med dežjem ne podi strank na cesto. In kot pove Vesna, je bila pizza ena boljših in cenejših izven Italije. Po dežju oživijo tudi stojnice pred cerkvijo. Kuna Indijanke veselo delajo posel s prodajo tradicionalnih mol. Toliko sva o tem prebrala, da nama je bilo le zaradi tega žal ne iti na San Blas. Pa očitno ni potrebe. Lahko si jih ogledamo in jih kupimo tudi tukaj.

Ogledu mesta sledi, jasno kot beli dan, obisk Hard Rock Cafeja. To je v družini zakon, brez teh majic ni povratka v domovino! Na srečo, da vse le ni tako črno, je ta ustanova sredi ogromnega shopping malla. Gospa se je tako pred povratkom v kruti svet navtike še malo sproščala...

arhitektura izrazito španska v starem delu mesta

plaza de Francia

Mola - se prodaja povsod v starem delu mesta

čez toliko ograj pa res ne more nihče priti ...nekateri pa res pretiravajo

cerkev iz katere so nas ven napodili, ko je začelo deževati.... dobrota pa taka

nihče ne sme iti v predsednikovo white house, razen ptičev

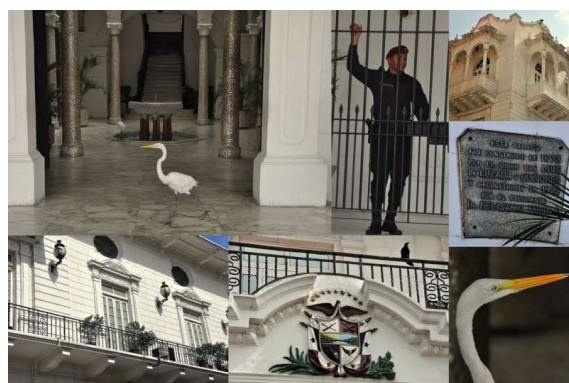
hard rock cafe v Panami ima tudi svoj hotel

življenje je: tragedija, drama, komedija in poezija !

gledališče

predsednikova white house.

panamske punčke, panamski klobuki, vse naj bi bilo made in Panama

indijanke iz San Blasa - polno jih je bilo v starem delu Panama City

20. avgust 2012, ponedeljek

Panama City - Taboga

Zjutraj vstaneva v čudovito jasno jutro. Morda pa tukaj le ni toliko dežja, kot na oni strani. Spanje je čisto nekaj drugega, ko ni dušeče vlažne vročine. Vendar, počasi bo le treba naprej. Pasoše imava itak že skoraj teden dni poštempljane, da sva šla ven iz države. Natočiva še gorivo in via otoček Taboga. Ampak, ne! Goriva nimajo niti v Flamenco mariní, niti v Playita mariní. V prvi bo na voljo popoldan, v drugi morda jutri. Hmmm... manjana?

Do Taboge je ena ura plovbe. Sidrišča ni več, namesto tega so povsem nove boje. In kar precejšnje število bark. Na eno se priveževa. Bojo, namreč. Sosedje nama sicer povedo, da se je potrebno zmeniti po radiu, pa se nihče ne javi. Manjana. Vesna gre takoj v vodo. Tukaj je po dolgem času spet čista. In mirna. Saj mirna je bila tudi v Bocasu, samo je bila kalna in ni bila prijetna za kopanje, med krokodili okoli Panamskega kanala pa itak ni primerno kopanje, četudi bi bila voda čista. Pa ni! Vse polno svinjarije plava v njej in za povrhu še smrdi po jezeru. Toliko svinjarije v morju, kot jo je bilo na sidrišču pred Panama Cityjem nisem videl že vse od našega Jadranskega morja sem. Ekstremno! Kakorkoli, plavanju sledi nevihta in to je čas za delo. Potem pa na obalo.

Dingi pontona nimajo. Čolniček je potrebno vleči po mivki do prvih hiš. Šest metrov v višino? Nak! Bova počakala še kako uro in morje bo nekaj metrov višje. In tako malo pred plimo le oddingirava v vasico z raznobarnimi hišami in cerkvijo v grškem stilu. Bela z modrimi obrobami. Pa tudi cel otok spominja na katerega manjšega grškega iz Dodekanezov ali Jonskega morja ali pa na katerega izmed manjših Kvarnerskih otokov. Vasica je čisto lučkana, malo razlupana, pa niti ne preveč. Vse dokler ne prideva do plaže, od koder je lep razgled na pacifiški vhod v Panamski kanal. Tam pa katastrofa! Toliko smeti in tako razlupanih objektov se ne spomnim niti iz domorodske indijanske vasi na otoku Carenero. In tole naj bi bil turistični otok. Gremo stran! Le sto metrov je do prve oštarije in še pet dodatnih do druge. Povsem drug svet. Nasploh ima otoček kar nekaj gostilnic, vsaj sedem sem jih naštel na najinem kratkem sprehodu, pa jih je polovica zaprtih. Ponedeljek je, včeraj je bilo drugače, vsaj če sodim po plakatih, ki še visijo po teh objektih. Že za kosilo so imeli živo muziko. Ob nedeljah se Panamci množično podajajo na njim najbližji otoček. Zato je bila pa hrana odlična. Spet okusna juha iz morskih sadežev, kar pomeni ogromno hobotnice, konkov in šrimpkov, veliko začimb in nekaj malega vode. Red snapper v kosu, ki je sledil, ni odtehtal zvencega imena. Približno, kot če bi jedel divjo orado na Hrvaškem. Tako, pečeno v enem kosu, skupaj s kostmi.

za Olivijo je otok Taboga tapravi !

živopisane hiše na otoku Taboga

oštarija Pope, žal zaprta

ena izmed plaž z rdečkasto mivko

ogromna šola za samo 1000 prebivalcev...

cerkev kot kje v Grčiji

ker prometa ni, otroci igrajo košarko kar sredi ceste

kapelica do katere lahko prideš le, ko je oseka

ravno okoli tega napisa je ogromno smeti .... škoda ..

hodila je kot račka ... torej je račka: migala z ritko sem in tja :)

plaža s senčniki; morje se je že kar dvigovalo in ni bilo moč priti na drug otoček

prijazni domačini so nama zvelkli dinghi na beton; račka ga je pa čuvala

21. avgust 2012, torek

Taboga - Panama City - Contadora (Las Perlas)

Jutro je spet čudovito. Se kar malo zamisliva. Je morda na tej strani vedno tako? Kaj Pacifik res zasluži svoje ime? Morje mirno, jutro sončno, morje in zrak 29 stopinj, vetra za bofor, toliko da malce hladi. Idealno! Tudi spala sva odlično, pokrita do vratu, kar je bilo od Tobaga dalje bolj izjema kot pravilo. In tako je vse te dni, odkar smo zapustili Gatun Lake.

Premišljujema, kaj storiti in končno se odločiva, da greva nazaj v Flamenco Marino po gorivo. Ura gor ali dol, pri vsem tem potepanju. Prispeva malo čez osmo dopoldan in pred nama vplujeta katamaran in motornjača, za nama pa še ena. Nimam pojma, kje je fuel ponton in oni na drugi strani VHF veže nima pojma, kaj je to angleščina. Razen tega, da nekako izjavi vejt-pliz. In čakava. Kake četrte ure, potem pa le pripluje mimo en čolniček in jih takoj pobarava, kje je fuel ponton in kakšen je režim. Sicer besed ne razumeva, kretnje so zgovorne. Tamle je in je on first come first service bazi. Od tu dalje gre vse gladko. Priveževa se, jasno zadnja v vrsti. Na srečo imajo več črpalk in ni nama treba čakati kako uro, da big game fisher natoči svojih 2500 litrov. Pravi, da gre daleč v ribičijo in zato toliko toči. End-hau-far, naju zanima ou-veri-far-u-an-handred-end-fifti-majls. Nočeva biti zvedava ali je toliko v eno ali obe smeri. Midva namreč vse skupaj iz izole do sem nisva toliko potrošila...

Motor poje celo pot do prvega naseljenega otočka arhipelaga Las Perlas. Vesna štima fotke za teden nazaj, jaz dolgčas utapljam v pivu. Bi Budweiserja ali morda Amstel Light? Ne, Miller bi bil boljši. Tudi Heineken ali Guinness mi ne sedeta. Medalla iz Portorika? Enega izmed lokalnih, Balboa, Atlas ali Panama? Hmmm... Še nekaj različnih six packov imam, vsak je drugačen. Le eno vrsto piva imam samo eno piksno. Union iz Ljubljane! Še vedno hranim eno piksno. Za kakšno posebno priložnost. Kakorkoli, odločitev je res težka in zato na koncu prevaga teža. Evropski so pakirani v piksne po 333ml, ameriški v piksne po 355ml. Enega težkega bom!

Pred otočjem srečava tudi kite. Veliko jih je in veliki so. Ogromni! Najprej so daleč, potem vse bliže in ko že mislim, da so mimo, se obrnejo in plavajo vzporedno z nama. Kake četrte ure jih tako lahko opazujeva na razdalji nekaj deset metrov. Deset jih je v jati in poleg plavanja delajo še (samo njim razumljive) vragolije od skakanj iz vode, do udarjanja s plavutmi po vodi. Super! Super, vse dokler eden ne izdahne svojega gejzirja deset metrov za Malo. Sem mislil, da je zagrmelo! In Vesna prizna, da je postala v trenutku čisto mravljinčasta. In potem je jata vse bliže in bliže. Dvakrat so daljši od Male in en se odloči in plava direktno na nas. Z boka. Na collision course je. Ampak. Nekaj sekund pred trčenjem (ki bi se za naju sigurno slabo končalo, kit bi jo pa odnesel le s kako buško) se elegantno potopi in odplava pod kobilico. Ufff...

Pred Contadoro se sidrava na za mene ekstremni globini petnajstih metrov. Ok, globina je med dvanajst in osemnajst metri, odvisno od bibavice. Vso verigo sva spustila v vodo. V bonaci bo menda zalegla za miren spanec. Na obali vidiva kar nekaj luksuznih vil, vendar danes ne oddingirava. Kmalu bo noč, bolje bo to storiti jutri. Pa še delo naju spet čaka.

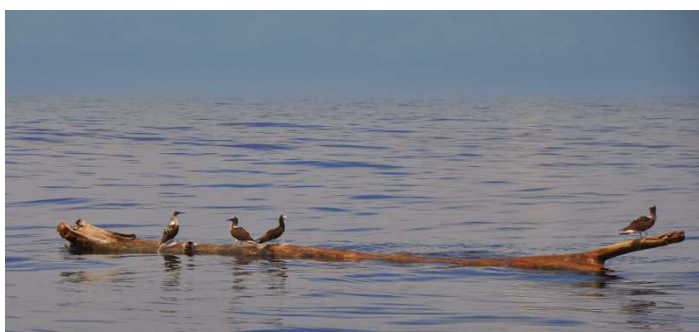

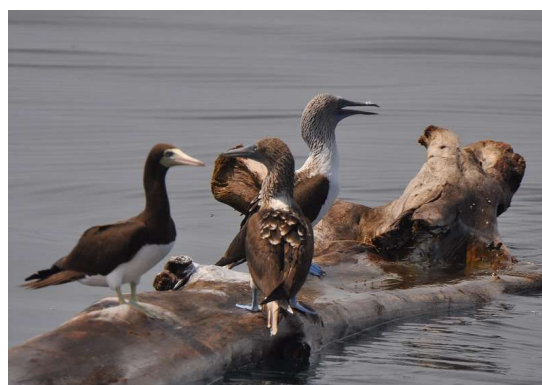
zgoraj: včeraj opoldne je bila še plaža med otokoma;
spodaj: že včeraj popoldne in danes plaže med otokoma ni več !

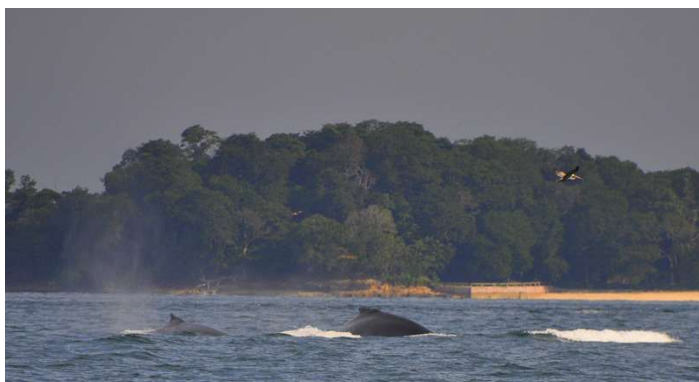
v soncu zgleda vasica bistveno lepše

morje kot olje, nikogar daleč naokoli in potem direktno pred nama hlod s ptiči

tako zgleda kot, da bi imele sestanek

in potem od daleč pred otokom zagledava kite ...

...kar veliko jih je ...

nekateri veselo mahajo z repom

ta se je kar naenkrat prikazal skoraj pri barki .... uf...

pa prav počasi se je premikal...

uf....potopil se je ...upam, da odplava malce dlje ...

takole se npr. sončiš in opazuješ kite ...

...in kiti ti veselo pomahajo z repom ...

22. avgust 2012, sredo

Isla Contadora - Isla Pedro Gonzales

Jutro je spet sončno, kako drugače. Morje je še vedno popolnoma mirno (Pacifik, ni kaj) in vetra sem na instrumentu do sedaj videl največ 2 Bf, bolj tipična številka je 0 ali 1 Bf. Sicer pa so ti otoki tako blizu en do drugega, kot Kornati in res ni neke silne potrebe po vetru. Uro motorja na dan se pa itak prileže tudi našim akumulatorjem.

Najprej greva na otok. Contadora že z obale zgleda zelo urejen otok. Sami majhni hotelčki in vile, podobno kot na St. Johnu, USVI. Še posebej mene vabi Restorante Panoramico, ki ga gledam z barke že ves čas. No, jutro je namenjeno najprej delu in šele potem zabavi. Ob deseti pa le uspeva spustiti dingija v vodo. Če greva sedaj, ko se morje še spušča, nama ne bo potrebno dingija vleči pav visoko po plaži. In greva in prideva. In pride tudi val. Skočim v vodo, da potegnem čolniček na suho, pa proti sili narave nimam kaj. Rezultat je, da sem popolnoma moker. Ok, Vesna me počaka tukaj, sam se grem preobleč in pridem nazaj. Pa je še en val in ta drugi me dobi že sedečega v dingiju s prižganim motorjem in rezultat udarca propelerja ob dno je jasen. Veslanje do Male in tam popravilo.

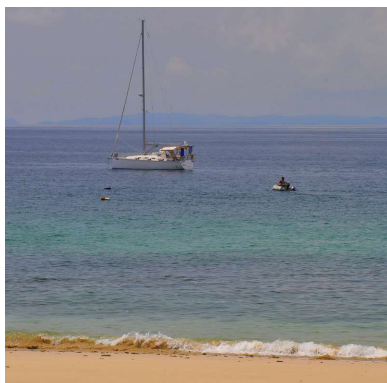
Pa ni tako preprosto. Motor dvignem iz vode in hočem sneti propeler. Pa ne gre. Nekaj časa se trudim, potem naredim kar se v takih primerih dela - preberem navodila. In navodila so jasna kot beli dan. Če se propeler ne da sneti, pustite vse skupaj in se obrnite na uradni servis Mercury. Hmmm... Torej, plan B. Razstaviti bo potrebno peto motorja. In jo. Jasno, vse je mastno, olje teče vse naokoli. Propeler tako dobim dol, polomljene varovalke pa še vedno nikakor ne ven. Zvita je. Ma, gre lahko še kaj narobe?! In se trudim kar nekaj časa z ravnanjem, pa brušenjem, pa žaganjem, pa ... in jo končno spravim ven. Sedaj je potrebno vse skupaj še sestaviti nazaj. In pa doliti olje, ki se lahko doliva le v pokončnem položaju motorja in sicer tako, da se stiska iz tube v spodnjo odprtino in zrak izpušča iz zgornje. Na zibajoči barki z enim parom rok to sploh ni enostavno. Ampak, nekako to storim, in na koncu še vse skupaj pobrišem in pomijem. Kokpit je bil pošteno naoljen.

Ko ravno vse skupaj končam in si privoščim (drago) pivo iz hladilnika, se pritaksira Vesna. Ok, sedaj ne greva nazaj še enkrat, bo dovolj njen opis otočka. Pove, da je čisto luštkan, z veliko lepih vil in majhnih hotelčkov. In enim večjim, ki je pa zaprt. Vse je urejeno, vse potke asfaltirane, ljudi je kar nekaj in večina jih po otoku potuje v golf cartih. Nekaj trgovinic, turistični urad, veliko gostiln, obvezno letališče in to-je-to. Nikjer pa ni možno kupiti 3G neta, ki nam ga že malo zmanjkuje. Cene so kraju primerne in nekako dvakrat višje, kot na Tabogi. Tudi v trgovini. Bomo danes raje lepo jedli zalogo mesa še iz Guadeloupa.

Izplujeva. Cilj otok Pedro Gonzales. Dve urici ali še manj in sva tam. Nisva. Nisem bil pozoren in nisem preveril, čeprav mi to chart plotter lepo pove. Ves čas imava nasprotni tok med 1,5 in 2,5 vozla. Če bi šla jutri zjutraj bi ga imel pa s sabo. Ampak, sedaj ne greva nazaj. Zato pa ponovno vidiva kite. Spet plavajo okoli naju in sedaj sva že kar aklimatizirana in Vesni se jih niti ne ljubi fotkati. Kit kot kit, pravi. Okoli Cantadore jih je nekaj in kasneje okoli Pera Gonzalesa tudi. Niso pa prišli tako blizu, kot včeraj. Iz razdalje nekaj 100 metrov jih gledava. Se je pa Vesna v turističnem uradu pozanimala malo okoli teh kitov. Humpback kiti so to, težki 20 ton in dolgi 12 metrov. Tukaj se zadržujejo preko poletja, prezimijo pa v severnem Pacifiku. Kot ljudje pri nas, poleti na toplo morje, pozimi na smučanje. Torej sem imel včeraj malo bolj velike oči. No, tudi 12 metrov in 20 ton je ogromno, če se zaleti v 6 ali 7 tonsko Malo.

Večer je klasičen. Roštiljada ob opazovanju kitov, ki skačejo iz vode in delo. In, neverjetno, nevihta ponoči!

Tone besno vesla do Male (Isla Contadora), ker motor na dinghiju ne dela

pogled na zaliv s plaže na Isla Contadoro ; edino naša barka je "živa"

restavracija s hotelom Romantico; cene hrane in pijače kar zasoljene

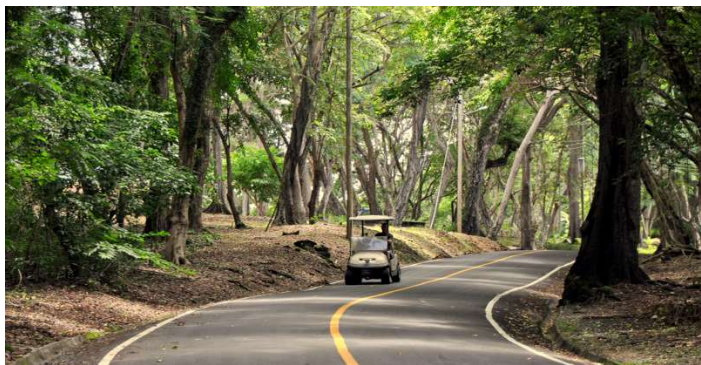
ribiča svež ulov neseta prodati v restavracijo

šola, v enem razredu različne starosti otrok

Gabriel Lewis Galindo - pomemben možak za ta otok

z golf vozički se vozi po Isla Contadori; ena gospa me je povabila k sebi in me peljala nekaj sto metrov ... matr je divjala

pisane hiške na Isla Pedro Gonzales

Aeronaval na vsakem "živem" otoku

čolni na mivki privezani za palmo

vasica skoncentrirana na enem koncu

23. avgust 2012, četrtek

Isla Pedro Gonzales - Isla San Jose - Isla Del Rey

Jutro je sončno, to je razumljivo. In po zajtrku se prestaviva v sosednji zaliv. Lepa peščena plaža samo za naju. Dingi v vodo in na obalo. Občudujeva kokosove palme in še množico drugih dreves. Ena še cvetijo, druga so polna sadežev. Ne poznaiva jih in jih ne rabutava. Dingija sva pustila na obali, ko je voda že začela upadati in po slabi uri je čolniček že dvajset metrov od morja. No, vleči po klancu navzdol je precej lažje kot v drugo smer. Še prej pa v jacuzzi morje. Ja, jacuzzi! Ko hodiva po mivki, ki je sedaj (še) pod vodo se nama izpod stopal dvigujejo mehurčki. Fenomenalno! In to ni simbolično, ampak se ob vsakem koraku sprosti poštena količina zraka. Očitno je zrak ostal ujet pod mivko, ko jo je poplaval morje ob dvigajoči se plimi. In pod najino težo se sedaj sprosti. Kar nekaj časa tako stopicava in uživava v tem naravnem pojavu. Morje je seveda primerno toplo in nad nama sije sonce, v ozadju palme. In sama sva na kilometrski plaži. Ali tako zgleda raj?

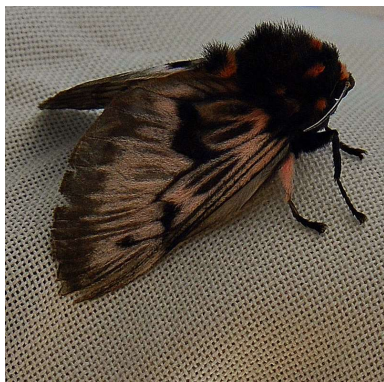
Kitov videvava toliko, da je to že precej brez veze omenjat. Kot bi za vsako kuro, ki bi jo videl na kakem dvorišču na Dolenjskem pisal vzhičene stvari. Kiti plavajo ves čas okoli Male in danes so bili spet tudi skoraj pod njo. Res so ogromni!

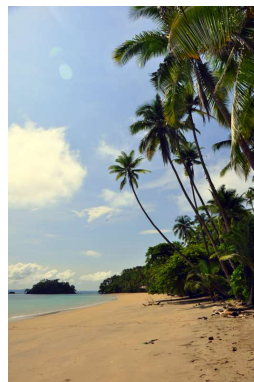
Sva pa zato videla delfine. Ti so tukaj redkejši od kitov. In ves čas videvava - hlode. To so najpogostejši plavalci teh voda. Toliko hlobov, kot plava po morju tukaj, nisem videl še nikjer in pravo čudo je, da nisva še imela močnejšega trka. Nekaj malih pa je že bilo. In poleg hlobov plava tudi plastika. Tudi obale so je polne, podobno kot v Mediteranu. Tega zadnje leto nisem videval in sem se kar malo odvadil, da plaža v ozadju skriva plastiko.

Isla San Jose naju ni prepričala. Dve veliki pomanjkljivosti ima. Manjša je val, ki se vali direktno v zaliv, večja pa pomanjkanje signala 3G. Ok, če ga tukaj ni, potem res ni razloga, da se rolava. Prek satelita lahko delava tudi v mirnih vodah. Smer Isla Del Rey. Punta Cocos mi zgleda precej bolj zaščiten pred južnim valom. In še smer imava dobro. Jadra gor! Prvič, odkar sva prišla v Panamo jadrava. Dežela leži v pasu tišin in vetrov tukaj ni. Pika. 2-3 Bf z boka na mirnem morju (velikega oceanskega vala, ki je moteč na sidru, tukaj sploh ne občutiva) pa je končno dovolj da Malo požene proti cilju s čisto spodobnimi 6 vozli.

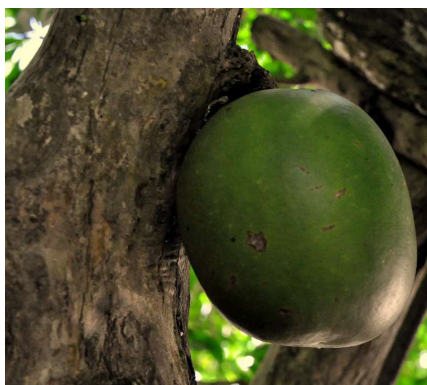
V zalivu je ena mikro kruzerica. Bolj je podobna malo večji ribiški barki ali mini feriju, a vendar na palubi je kakih 10 ali 15 gostov. In s sabo vozijo vse potrebne rekvizite za dopustovanje na morju. In imajo celo WiFi. Zaklenjen na njihove MAC, škoda. Sicer pa, kar tako pa ga res ne bodo dajali naokoli, tudi oni imajo net le preko satelita. Še roštilj in potem maili. Ufff... Nekaj moram popraviti, zakonske zahteve, rok danes, neta ni. Ufff... Stvari pripravim, upload mi, upam, uspejo narediti v Ljubljani.

veša na naši SLO zastavi je izpustila svojo dušo

plaža na Isla Pedro Gonzales

sadeži rastejo direktno iz debel, peclja skoraj ni - hm, kdo ve, če je to užiten sadež?

edini macho boy na celi plaži potrpežljivo čaka fotografirajo

uf, Tone je kar podrl palmo z vso silo ... :)

hecam se, to je naredilo morje in borba za življenje

takole pa zgleda zaliv v katerem je sidrana Mala ...edina !

po dolgem času spet našla veliko školjk in malih conchov ...

plaža na Isla San Jose

24. avgust 2012, petek

Isla Del Rey - Punta Mala

Po tednu dni lepega vremena je danes jutro tumorno in deževno. Prav veliko ne premišljujeva, greva dalje. Na obali je sicer lepa peščena plaža, vreme pa ni nič vabljivo in pred nama je še dolga pot. Najprej želim pogledat vreme, pa GRIB strežnik ne dela, kaj drugega pa preko satelita ne mislim vleči. Ah, bomo izpluli pa brez napovedi. Itak smo v ITCZ. Še nekaj mailov in dvigneva sidro. Domačin v čolničku sicer besno vesla proti nama, očitno želi kaj prodati, pa se narediva Francoza. Saj mi ga je žal, za nekaj dolarjev takole veslati po dežju ni ravno prijetno, a vendarle midva nisva dobrodelna ustanova, potrebujeva pa tudi nič, kar bi nama lahko prodal. Ribo morda? Ne, to lahko ujameva sama.

In tako je tudi bilo. Vesna je izrazila željo, da bi imeli nocoj za večerjo ribo, ker jeva meso že nekaj dni zapored. Njena volja je zame ukaz. Trnek v vodo, počakati pet ali deset minut za bolji umetniški dojam in potem trnek z ribo iz vode. 3,5 kg žive teže bo za naju dovolj za dva dneva. In tako je ribiški pribor po desetih minutah uporabe spet lepo pospravljen. Vsekakor je ribo v Pacifiku lažje ujeti, kot filirati. Še dobro zame, saj lovim jaz, filira pa Vesna.

Usmeriva se torej proti Punti Mali. Vetra imava nič ali malo manj kot tolako. Dež sicer poneha in popoldne je spet sončno, vetra pa vseeno od nikoder. Občasno ga je sicer 1-2 Bf, vendar točno iz smeri, kamor plujeva. Neuporabno, če računam, da je pred nama 150 ali 200 milj plovbe do naslednjega sidrišča. Delava pa zato elektriko, tudi nekaj.

Veter se pozno popoldan čudežno dvigne in nekaj časa prav lepo jadrava. Tako prijetno je, da grem malo dremat. In ko se čez dobro uro zbudim je smer čisto druga. Veter se nama je postavil v kljun in vetrni avtopilot je temu primerno preusmeril barko. Ok, pa dajmo orcat, malo levo, malo desno. Do devetih zvečer, ko naju nevihtni piš položi. Ok, skrajšati bo treba in dokler loviva nevihto, lahko celo voziva v pravo smer. Kako uro, potem se pojav izzveni. Spet delava elektriko. Celo noč. Punta Mala je za nama malo po polnoči.

pred nevihto

kiti sem in tja , takole zelo leni stil plavanja

del ribiške palice na fotki zato, da se vidi kako blizu Male so plaval kiti

ko kit dahne, je cel oblak vode v zraku

25. avgust 2012, sobota

Punta Mala - Isla Cebaco

Vetra je sicer med 3 in 4 Bf, vendar na stopinjo precizno v kljun. Ne ljubi se mi orcat, saj bo za ovinkom čez nekaj milj toliko drugačna smer, da bo šlo brez cikcakanja. Pa ne gre! Za ovinkom naredi tudi veter ovinek. Pojdi se solit! Dvajset milj in naslednji ovinek, tam valjda bo. Pa naredi Mala ovinek in naredi veter ovinek. Saj ne morem več verjeti! Ko plujemo na jugozahod, je veter od tam. Ko plujemo na zahod, tudi. In končno, ko smo obrnili na severozahod, je obrnil še veter. Ok, pametni popusti. Za ovinek in na sidro, dovolj imam tega.

Vse lepo in prav, ampak. Veter končno ni obrnil še enkrat, se je pa zato lepo okoli ovinka pripeljal val. Ah, ne... Sidro ven - itak ni dobro prijelo in bi morala ponavljat - in še dvajset milj. Tokrat se greva skrit zadaj za otok! Med Islo Cebaco in celino. Tam bo valjda mir. Z vetrom in predvsem z valom. In končno tudi je. Ob štirih popoldan sva sidrana na popolnoma mirnem morju. Kot jezero je. Končno je na sporedu priprava včerajšnje tune. Dobra je, vendar ne tako, kot tiste, ki smo jih ujeli na Atlantiku in bistveno slabša kot Mediteranske. Očitno v različnih morjih sveta živijo različne tune. Vesna je že predlagala, da naslednjič raje ujameva kakega marlina...

Nazaj v realnost in pustiva raje sanjarjene o ribiških trofejah ribičem. Čas je za pogled na okolico. Na obali nekaj hiš in šola. Otroci pri uri glasbene vzgoje prav lepo pojejo in nama delajo štimung pri večerji. In ko nehajo, vlada v okolju tišina.

Tišina, da zabolijo ušesa. Upam le, da ne bom ponoči okoli ušes zaslišal tisti osovraženi zvok bzzzzzzzz...

Isla Cebaco - pokrajina izredno živo zelene barve

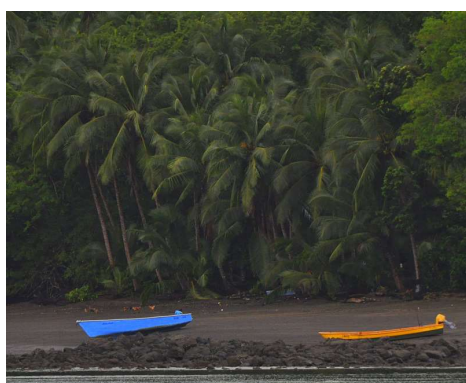
ah, ja, spet težki črni oblaki za hribi, ki drvijo proti nama

na tem otočku je dolga razpotegnjena vas; tudi velike ribiške mreže imajo kot vidim

ker nisem šla na otok, nisem uspela ugotoviti kam vodijo stopnice sredi ničesar

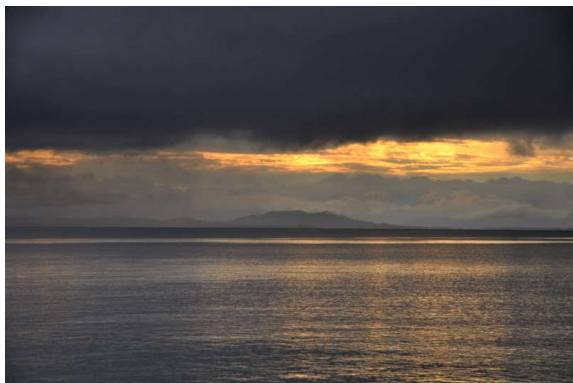

poleg kokoši je bilo slišati tudi druge domače živali

edina cesta, ki smo jo videli; država financira izgradnjo vodovoda; elektrike pa očitno nimajo, ker je bilo zvečer vse temno

sonce se je trudilo uiti težkim oblakom

26. avgust 2012, nedelja

Isla Cebaco - Isla Afuerita

Spala sva kot ubita. Mirno morje, prijetna temperatura in predvsem nobenega bzzzzz okoli ušes. Ob mraku sva šla spat in bil je že krepko dan, ko sva se zbudila. To je že tretje deževno jutro zapored. Torej tudi na Pacifiku ni vse tako rožnato in ne sije samo sonce. Edino nekaj je res. Vsak dan, ampak res prav vsak dan, srečujemo kite. V tem se pa to morje le razlikuje od Karibskega.

Ob zajtrku, pašteta iz sveže tune in popečeni kruhki, opazujeva domačine na obali. Sinoči sva priplula ob oseki in po obali (plaži iz blatne črne mivke) so ležali čolni, privezani na palme ob tej obali. Sedaj je plima in čolni so spet lepo v vodi. In v te čolne se lenobno (kot se za nedeljsko jutro spodobi) kobacajo domačini. Jasno, če bi hoteli izpluti prej bi morali (a) prej vstati in (b) vleči čolne po mivki do morja. Saj niso blesavi!

No, ura se bliža poldnevu in midva končno počasi naprej. Proti otoku Isla Coiba, narodnem parku s podobnim statusom in prav tako samosvojo floro in fauno, kot Isla del Cocos ali Islas Galapagos. Ampak, lepo počasi. Danes prideva ali pa tudi ne. Mogoče prideva pa manjana...

Sigurno manjana, torej kateri koli dan (v prihodnosti), le današnji ne. Vendar, lepo po vrsti. Najprej se odpraviva do najbližjega otoka, 8 milj oddaljenega Isla Gobernadora. Vasica in eco-resort. Od vasice vidiva le nekaj hiš, eco-resort je pa po vsej verjetnosti tako zelo ekološki, da se ga tudi ne vidi v bujni vegetaciji, ki krasi prav vsak panamski otok. Ne bova se ustavila, greva raje še kakih šest milj dalje kjer je Isla Santa Catalina s pravo italijansko pizzerio, ki jo vestno vodi (kdo drug kot) Italijan. In za povrhu ima še internetno kavarno. Tako Eric Bauhaus, guru kruzer za Panamo, v svoji bibliji. Kot nalašč, da malo razbremeniva Inmarsat in pojeva dober fast food.

Vendar, že ko se bližava, nama počasi postaja jasno, da iz te moke ne bo pice. Interneta pa še manj. Vse kar vidiva na obali je ena porušena hiša, ki je nekoč lahko bila morda celo picerija, vendar silno majhna. In niti približno nama ni jasno, kje na tej, z džunglo poraščeni skali, bi sploh lahko bil internet cafe. Tukaj namreč ni nič. Če bi še vedno imela dobroimetje na kateri izmed dveh SIM kartic, potem bi internet lahko imela na barki, ob obali so namreč stolpi mobilnih operaterjev, vendar najine kartice ne delujejo več. Za otokom sta sidrana celo dva katamarana in če mene kdo kaj vpraša, nimam pojma zakaj. Zanimivo, ravno tukaj, ko sva od Panama Cityja do sem v slabem tednu videla le tri barke, ki so kazale znake življenja. In ravno tukaj se sidrajo, kjer je voda popolnoma kalna, rjava kot na Gatunskem jezeru. In smrdi po reki. Očitno se za ovinkom v morje steka zaradi dežja precej blatna reka. Odločitev ni težka, greva dalje.

Med potjo se malo igram z "novim" fotičem, ki sva ga kupila na USVI pred nekaj meseci. Takim, za podvodno fotografijo. Ima pa tudi GPS in elektronski kompas. Kompas je tako bolj na približno, GPS me pa neverjetno preseneti. Cel svet ima "kartografiran" in na njemu pokaže pozicijo, kje bo narejena fotografija. Ok, če me ne zanima fotka s koordinatami, me pa zato zanima zemljevid kot backup. In sedaj šok! Navionicsove karte na tem otočku falijo za krepkih nekaj sto metrov, noname kartografija na navadnem fotiču je pa na meter točna! In za one Navionicsove karte sem pošteno plačal, s fotičem so prišle pa kar tako in zastonj. Ok, niso primerljive in niso uporabne za navtiko, kot backup so pa vsekakor dobrodošle. Če se izkaže, da se lahko zanesem nanje po celem svetu, bo vplutje v nove luke in skozi različne prehode v neznanih vodah precej lažje.

Ampak mi tukaj lahko plujemo z ali brez te igrače. In naslednja postojanka že spada pod okrilje narodnega parka Coiba, otoček z imenom Isla Auferita. Leži poleg večjega Isla Canal De Aufera in oba sta nenaseljena ter polna bujne vegetacije. In kitov, jasno. Sidrana sva med otokoma in okoli naju plavajo kiti in puhajo svoje gejzire. Lepo! Kakorkoli, otoka sta res prvinsko lepa z bujno vegetacijo, ki se spušča do morja, v zalivih pa se sveti bela mivka. Še sonce se naju je usmilo in celo popoldne že krasi ta naš svet. In to naredi podobo raja še lepšo.

Za večerjo imava že drugi večer zapored ribo, tokrat v izvedbi s holandsko omako in pire krompirjem ter kreolsko juho za začetek. Odlično. No, s tem naša riba še ni povsem pojedena, še kar nekaj jo je v hladilniku, predelano v odlično ribjo pašteto. To bo jutri za zajtrk. Pa še za kak dan naprej...

prelepo sončno jutro, ribiči se pripravljajo na ribičijo

možakar ima hecen čoln, zglada kot dve deski postrani zbiti skupaj

vrgla v morje ananasove olupke in glej ga glej kdo leti na njih ...

temno nebo, morje se svetlika in pelikan kroži nad morjem išoč ribice ... oči mi kar počivajo in misli plavajo daleč....

kako velika so drevesa in kako majhen je ta par

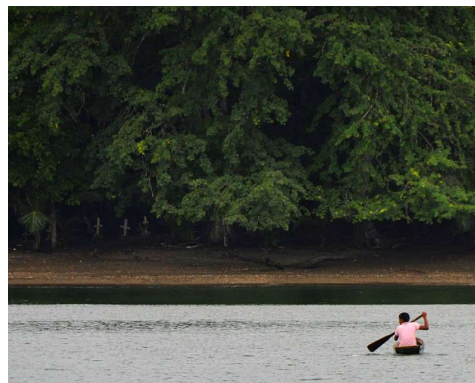

nevihta, vendar fantiča to ne moti, ko lovi ribe sredi morja

in sredi gozda skrita cerkva, ki ne budi ljudi sredi noči kot v SLO

zraven cerkvice skrito pokopališče

ne vem kako jim uspeva sušiti perilo brez kljukic? meni bi vse odpihnilo

pizzeria in cyber cafe na Isla Santa Catalina

morje pri Isla Santa Catalina je rjavo, blatna reka nekje priteka vanj

hm, katera karta je bolj točna?

27. avgust 2012, ponedeljek

Še eno šolo sva dala skozi. Sinoči sva se sidrala v mirnem in čudovitem zalivu. Na eni strani ga je varoval otok, na drugi pa skalnat greben, preko katerega so se le malo penili valovi. Sidrišče je bilo, skratka, čudovito. Že po večerji pa se je začelo malo rolat in to rolanje je bilo venomer hujše. Ok, še vedno povsem znosno, vendar to ni bil več Koseški bajer. Malo gledam naokoli in to ne morejo biti valovi kakšne nevihte, ki bi prihajali z edine odprte strani. Kaj potem je? Jasno, kaj! Sidrala sva se ob popolni oseki, sedaj je nastopila plima, morje se je dvignilo nekaj metrov in skalnega grebena, ki naju je prej varoval ni več. Val se vali preko. A-ja-ja-jaaaah...

Pa sva se vseeno naspala in jutro je spet lepo in napoveduje se lep dan. Sem postal kar malo naturščik vremekar, odkar sem zapustil nevarno Jadransko morje. Vreme pri meteorologih preverim le še občasno. Grib filov zadnje dni ne morem dobiti in jih pač nimam. Vetra ne bo veliko, če pa bo, bo iz SW do 4 Bf in ob nevihtah iz NW. Mesa finita. Doldrumsi so to, po naše pas tišin. Ali po kumštno ITCZ, inter tropical convergence zone.

Isla Afuerita - Isla Rancheria - Isla Cavada

Torej, vetra je malo ali še malo manj kot to. Delava elektriko do slabih 6 milj oddaljenega otoka Isla Rancheria. Privatni otok, del narodnega parka. Lastnik in edini stanovalec je pred kratkim umrl in dediči bi radi vse skupaj prodali Smithsonian Institutu iz Washnigtona. Tako berem. Je pa to kar lep otoček, velikosti Silbe, recimo. In bujno poraščen s tropskim deževnim gozdom ter čudovitimi belimi plažami, obrobjenimi s palmami. Ustaviva se za kopanje. Ribiče (sredi narodnega parka!) zmotiva v njihovi raboti. In potem se muvajo simo-tamo, dokler se midva ne nakopava, najeva, namailava in končno dvigneva sidro. Vidno so se oddahnili in nadaljevali z njihovim, ne ravno najbolj legalnim, početjem.

Obplujeva še severni del Isle Coibe in se usmeriva proti Islas Secas. Preskočiva otočje Islas Contreras, še eno izmed zaščitenih območij in del narodnega parka Coiba. Ne bova si ogledovala vseh podrobnosti, čeprav verjameva, da so lepe. Še kar nekaj otočij in otočkov sva izpustila, ni pomoči. Panama jih ima toliko, da vseh res ni možno obdelat v mesecu in pol, kot bova midva tukaj. Podobno, kot Grčija. Najin današnji cilj je otočje Islas Secas. Lep sončen dan je pripeljal s seboj tudi dober veter in Mala v laški orci pri 3-4 Bf prijetno drsi z dobrimi sedmimi vozli točno nasproti cilju. Nekako sem planiral, da se sidrava pred šesto zvečer, pa sva tam dve uri pred rokom. In ko se sidrava, veter umre in rodi se dež. Ahhhh...

Tudi močno se je ohladilo, vsaj za dve stopinji. Zvečer je temperatura (zraka) padla pod 30 stopinj in da se pogrejeva, prija topla zelenjavna juhica. Smo pa zato danes (spet) videli kite, delfine, želve in (prvič) kačo. Ja, čisto pravo rumeno-črno kačo, ki je plavala sredi morja pred Islo Coibo. So že vedeli, zakaj so ta otok včasih uporabljali za Panamsko različico Golega otoka. Če je kak kaznjenec slučajno poskušal zbežati in če se je že izognil krokodilom in morskim psom, ga je pa sredi morja pičila kača. Tako.

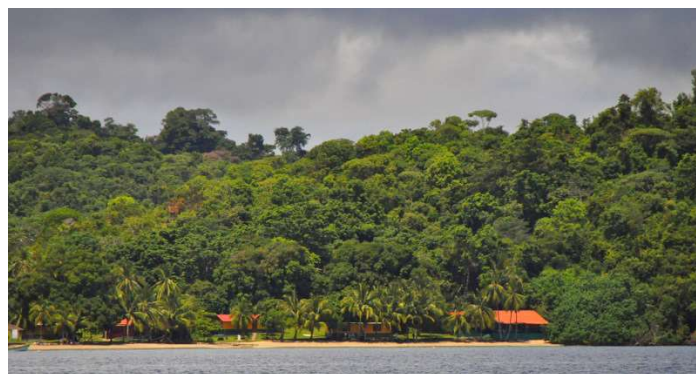
zaliv Isla Afuerita

Isla Rancheria - hm, glede na število pelikanov sigurno mečejo kakšne ribe v morje?

zaliv v Isla Rancheria .... le kdo se ne bi šel kopati?

Isla Coiba

28. avgust 2012, torek

Isla Cavada - Isla Parida

Zapustiva otočje Islas Secas in plujeva proti bližnjemu otočju okoli Isle Peride. Vetra je bolj malo, ostanki sinočnje nevihte, zato vleče iz neobičajne smeri, iz vzhoda. Razdalja danes je kratka in z genovo dosežava pri 2 Bf krmnega vetra v povprečju 3-4 vozle. Dovolj za premikanje in ravno prav za umirjeno branje in pripravo fotografij. Malo pred ciljem še to malo vetra crkne in zadnje milje spet delava elektriko. Uf, jo imamo! Za izvažat...

Isla Perida in okoliški otočki so še eno bolj ali manj nenaseljeno otočje. Na Isli Cavadi je sicer eco-resort, ki pa je sedaj, ko deželi vlada off season, zaprt. Sicer ne razumem, zakaj bi dajal za kolibo 3x3 metre 600 dolarjev na noč, ampak očitno se najdejo tudi taki. Dostop do resorta je samo s helikopterjem. Ko si enkrat tu, ni druge, kot da nadaljuješ z zapravljanjem v edini (resotni) oštariji. Kot kruzerica je to. Hic! Sicer pa, ne vem zakaj se toliko zgražam. Pred leti so nekateri znanci trumoma za mastne pare drli na Kornate na robinzonske počitnice in za to pošteno plačilo niso imeli niti večeja in so srali v lastnoročno izkopane luknje med skalami. Že v Jugi smo torej imeli eko turizem, le da nismo vedeli, da se tako imenuje.

Tud na Isli Peridi je neke vrste resort in tudi na Isli Peridi je zaprt. Z vsakim otokom na novo je Vesna bolj in bolj razočarana nad ponudbo wifija. Kaj wifija, še telefoni ne delajo. Popoln odklop. In priklop na Inmarsat... Zato se pa sidrava v zalivu, ki jih je tukaj kolikor hočeš pred peščeno plažo in palmami. Danes bo na sporedu kopanje in popoldanska roštiljada. Zvečer odrineva proti Costa Rici. Ravno toliko je daleč, da ne prideva v enem dnevu, ne bi pa rad pristajal ponoči. Bova raje plula ponoči.

Isla Cavada - eco resort z belimi hiškami

kiti so naju tudi tokrat spremljali

popoldanski roštilj v zalivu otoka Isla Perida

po kosilu pa na ohladitev ... čeprav morje 29,5C

nekateri gledajo smreke, mi pa palme... malo pa le pogrešam smreke in gobe pod njimi :)

vsaka malo večja skala je obraščena z zelenjem in drevesi

Vzhodni Pacifik 2012

Costa Rica

29. avgust 2012, sredo

Isla Parida (Panama) - Golfito (Costa Rica)

Noč ni bila naporna, bila je pa neprespana. Delava elektriko in cikcakava med ribiči in njihovimi parangali. Še dobro, da so označeni s fleši, podobno kot v Španiji in jih je ponoči možno videti. Pred marino Banana Bay sva tako že ob osmih zjutraj. Eno uro sva predstavila, sedaj sva osem ur za Slovenijo. Pokličem jih in - nimajo prostora. Dva dni nazaj so mi potrdili. Lahko greva pa na bojo. Ok, še bolje. Tole tukaj je rekordno draga marina, dražja od Izole. Devetdeset dolarjev hočejo imeti. Za bojo pa 15. In ker ni prostora se da tudi clearance urediti na boji, še bolje.

Za 200 dolarjev nama ponujajo storitev agenta. Hmmm... sama bova to postorila. Tudi prav. Lepo profesionalno nama razložijo celoten postopek, dajo formularje, fotokopirajo, kar je za fotokopirati, skupčkajo papirje za posamezne uradnike in podrobno opišejo kam morava iti. Delo agenta bi tako bilo le še skakanje od urada do urada.

In greva in urediva. Štiri uradi in banka. Nekje se čakanje meri v sekundah, nekje v minutah, vendar nama, ki to delava prvič, vse skupaj ne vzame več, kot nekaj ur. Ni ravno hitrostni rekord, 200 dolarjev pa je le vredno. Vmes še malo pošpegava po okolici. Ko berem v vodičih, da je Costa Rica za razred bogatejša od okoliških držav, se to nekako ne sklada s prvim vtisom. No, bomo videli, kako bo v prihodnje. Tudi Paname nikakor ni možno soditi po Colonu. Ja, tako nekako je tukaj, kot v Colonu. Precej razlupano. Imajo pa tudi svojo Zono Libre, duty free področje, kjer prodajajo predvsem tehniko, pa alkohol in nekaj malega kozmetike. Naj bi bila to druga največja Zona Libre, takoj za Colonom. No, ja, hmmm... Meni ne zgleda prav velika, pa tudi za tujce ni ravno prvenstveno namenjena, se mi zdi. To sklepam po tem, ker prodajalci ne govorijo nobenega tujega jezika. Ampak, paketi televizorjev in čilenskega vina se pa kar kopičijo pred carinskim preходом. Mene to močno spominja na šverc-komerc na Fernetičih v bivši državi.

Nekaj (dokaj dobrega) pojeva za majhen denar. Tudi pijeja v (nočnem) lokalu za majhen denar. Ni ravno tako poceni, kot v Panami, so pa še vedno polovične cene kot v Deželici. In (zaenkrat na srečo) v nasprotju s tistim, kar sva o Kostariki slišala in brala. Tudi v marini je pivo po dolar. In tako na koncu dneva sediva, pljuckava, gledava fuzbal in skajpava z domovino. Vmes pride še karantenski inšpektor na ogled Male. Da preveri, če morda ne bova okužila življa tukaj. Testiranje se začne in konča v marinskem kafiču. In za to naj bi imela agenta?

Pa se okoli ovinka pripelje nevihta. In midva še kar pljuckava. In gledava naokoli. In vidiva Malo, kako se spreha po zalivu. A?! Ej, panika! Cela oštarija - na terasi je lep razgled na marino in bojišče pred njo - skoči pokonci. S šefom stečeva v marinski tender in takoj je poleg še en in via Mala, ki je v tem trenutku že slabe pol milje stran. V nalu in vetru, ki v refulih kar močno potegne, poskačemo na barko, jo odvežemo z boje in sidramo. Sidramo jo po njihovo. Potem še transfer Vesne in v naslednji fazi grem še po najinega dingija in vsi smo veseli. In mokri. Malo sem skeptičen okoli sidra in ga testiram po svoje. Jasno, sidro ne drži. Ok, se bo potrebno sidrati po naše. To storiva in mislim, da bo nocoj mirna noč. Free fall, blato na dnu in 70 m verige v vodi bi moralo zadoščati. Kakorkoli, na preizkusu je 30 vozlov vetra in še dodatnih 39 kavalov in Mala se ne premakne z mesta. Res bi moralo močno pihniti, da bi bila v težavah. Precej močnejše, kot je odneslo marinsko (plačljivo) bojo. To bo jutri še kar nekaj debate okoli plačila, se mi zdi.

hotel za backpackerje ... tudi za 4 USD dobiš

pokopališče - grobnice vse v kahlcah

Mala na boji/s sodom!

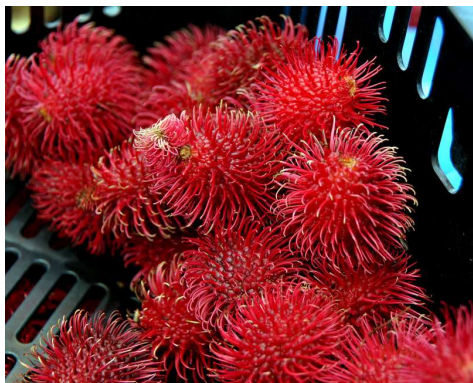
30. avgust 2012, četrtek

Golfito (Costa Rica)

Rekord ni padel! Marina Izola ga ima še vedno trdno v svojih rokah. Medtem, ko delam, gre Vesna na razgovore. Dve marini sta ena poleg druge, ni 50 m med njima. Ponudba povsem enaka. V tisti, kjer boje ne držijo, je cena priveza 90 dolarjev, pri sosedih pa 25. Odločitev res ni težka. Rekord gor ali dol! Torej, poravnali bi račun za včeraj, sedaj gremo drugam. Korektno zavrnejo plačilo in ponudijo poseben aranžma za naprej. Zastonj privez za nekaj naslednjih dni nama nudijo kot odškodnino za včerajšnji (vsaj za njih) silno neugoden dogodek. Ne, najlepša hvala za ponudbo, vendar vseeno gremo drugam. Vrnemo se morda po gorivo čez kak teden.

In se privežemo v Fish Hook Marini. Vesna do frizerja, jaz poskušam še nekaj delat, pa mi net spet ne dela. Manjana. Marina je precej prazna. Vendar se vsi (redki) mimoidoči ustavijo ob Mali in sledi obvezno vprašanje: je to tista barka, ki jo je včerajšnji veter sprehajal po zalivu? In potem komentar o marinskih bojah, ki ni za na papir... Popijem hladno pivo kar na barki. Enega, potem grem raje v kafič, kjer je cenejši. Šparati je treba. In šparamo. Vesnin frizer, na primer je stal samo 3 dolarje.

Pa na kosilo ali večerjo, kakor za koga. Ob štirih popoldan. Spet dobro (in spet preveč) jeva in spet so cene za naše razmere ugodne. Polovične ljubljanskim. Vesnini marinirani šrimpki na popečenih bananah so odlični, prav tako moja sopa marisco. Pravzaprav sem povsod dobil odlično ribjo juho, razen na Jadranu. Tokrat je bila s kokosovim mlekom, rakovico, ribami, školjkami, hobotnico in obveznimi šrimpki. In zelenjavo, jasno. Samostojni obrok. Po morski hrani sledi runda svinjine. Trenirati je treba, da ne padem iz forme za čevape! Kakorkoli, za štiri odlične glavne jedi in sedem pijač sva plačala manj kot 30 evrov. Med hranjenjem se spet ulije in je potrebno malo vedriti, kar meni s pivom v roki in Vesni s pino colado niti ni posebno težko. Brat in sestra vodita restavracijo, skupaj imata manj let, kot jaz. Fant odlično govori angleško. Eno leto je vandrall naokoli po južnem Pacifiku kot posadka na jahti. Zanimivo, na vprašanje, kaj priporoča, že drugič slišim do pičice enak nasvet: Tahiti in Bora Bora sta brez veze, Moorea je tisto, kamor je potrebno iti. Pa še recepte za hrano par brez zadržkov zaupa Vesni.

rambutan, liči, po costarikino pa ne znam napisati .... vsak po svoje imenuje ta sadež

ptič z dolgim kljunom serje na sosednji barki

in namesto v banana bay marina, sva pristala na trnku :)

31. avgust 2012, petek

Golfito (Costa Rica)

Danes vzameva rentiča in greva naokoli. Tak je plan. Pa se spakirava in (na srečo) pustiva boršo na barki - jo prideva z avtom iskati. Vesna se je včeraj pozanimala in avtomobile imajo, ni panike. SUV bo menda primeren za tukajšnjo cestno infrastrukturo. Najbolj razvita država Srednje Amerike ima (baje) ful slabe ceste. No, bomo videli ali ni vse skupaj spet le nategunac.

Pa se malo zaplete. Vsi avtomobili so brez police, ki bi zakrila prtljažni prostor. Najina borša vsem lopovom na ogled? Hmm... različne kombinacije poskusiva - od tega da nekaj improvizirajo s pokrovom, da najdejo drugje kak v redu avto pa vse do tega, da zaradi pomanjkljivosti nudijo popust. Prav nič nočejo slišat. In potem ugotovim, da nimam s seboj vozišče - varno je shranjena v sefu. A-ja-ja-jaaaah! Ponovi vajo, na barko po dokument. Vmes pogrešam še telefon. Ah, kaj vse bo še šlo danes narobe?! Na srečo se izkaže, da je tudi telefon varno spravljeno na barki. In nazaj po rentiča. Fante je neskončno počasen, najraje bi vstal in šel drugam. Samo kaj, ko je pa to edini rentič na vasi. In zapletov še kar ni konec. Moja kartica ne potegne. Nemogoče! In se izkaže, da je tudi nemogoče tukaj čisto lepo mogoče. Mojster je brez vprašanja in opozorila naredil rezervacijo za kaj-ve-m-kaj in mi kartico (z namenoma majhnim limitom) naredil neuporabno. Kreten! Sedaj ga imam pa res dovolj! Samo še eno stvar mu pustim narediti: svojo budalaštino mora stornirati in potem midva greva pa-pa. Svoj avto naj si pa nekam vtakne!

In greva na kosilo. Da se malo pomiriva in še enkrat premisliva stvari. Celo dopoldne sva se ukvarjala s projektom rentič, na koncu pa nič. Namesto z rentičem, bova šla do San Joseja z avtobusom in rentiča najela v glavnem mestu. Čisto enostavno. Pa še dobrih 100 dolarjev cenejša varianta bo to. Saj to že veva ves čas in že ves čas sva tudi v dilemi ali se nama ljubi cijaziti z busom ali ne. Sprejemanje odločitev je v življenju vedno težavno. Tokrat se je namesto naju odločil mojster na Solid Rent-a-caru. Te zasluge mu pa res ne morem kratiti.

Vesna gre po avtobusne karte, jaz malo naštimat računalnike z novimi kartami. Imam jih že od aprila, še iz Ljubljane, pa nikoli ni bilo časa za instalacijo. Danes se je pa ponudila nepričakovana prilika. Resnici na ljubo, jih tudi nisem rabil in srčno upam, da jih tudi nikoli ne bom. En backup Navionicsu že imam, to je sedaj drugi in tretji dodatni vir podatkov. Štirje pa bi morali zadoščati, ni vrag. Za vajo potegnem z neta še peti set kart, ampak samo za ameriška tihoceanska otočja, tokrat legalno, neposredno od NOAA. Vse špila! Tale OpenCPN mi bo postal še všeč. In še dodatni prikazovalnik vremenskih kart potegnem z neta in naložim, tudi te imam sedaj tri. Dovolj.

*mali otroci na učni uri bobnanja in še enega meni
neznane instrumenta*

ostali brez besed, ko sem jih fotografirala...

to je pa cela skupina - prfoks tudi nekje tukaj skače